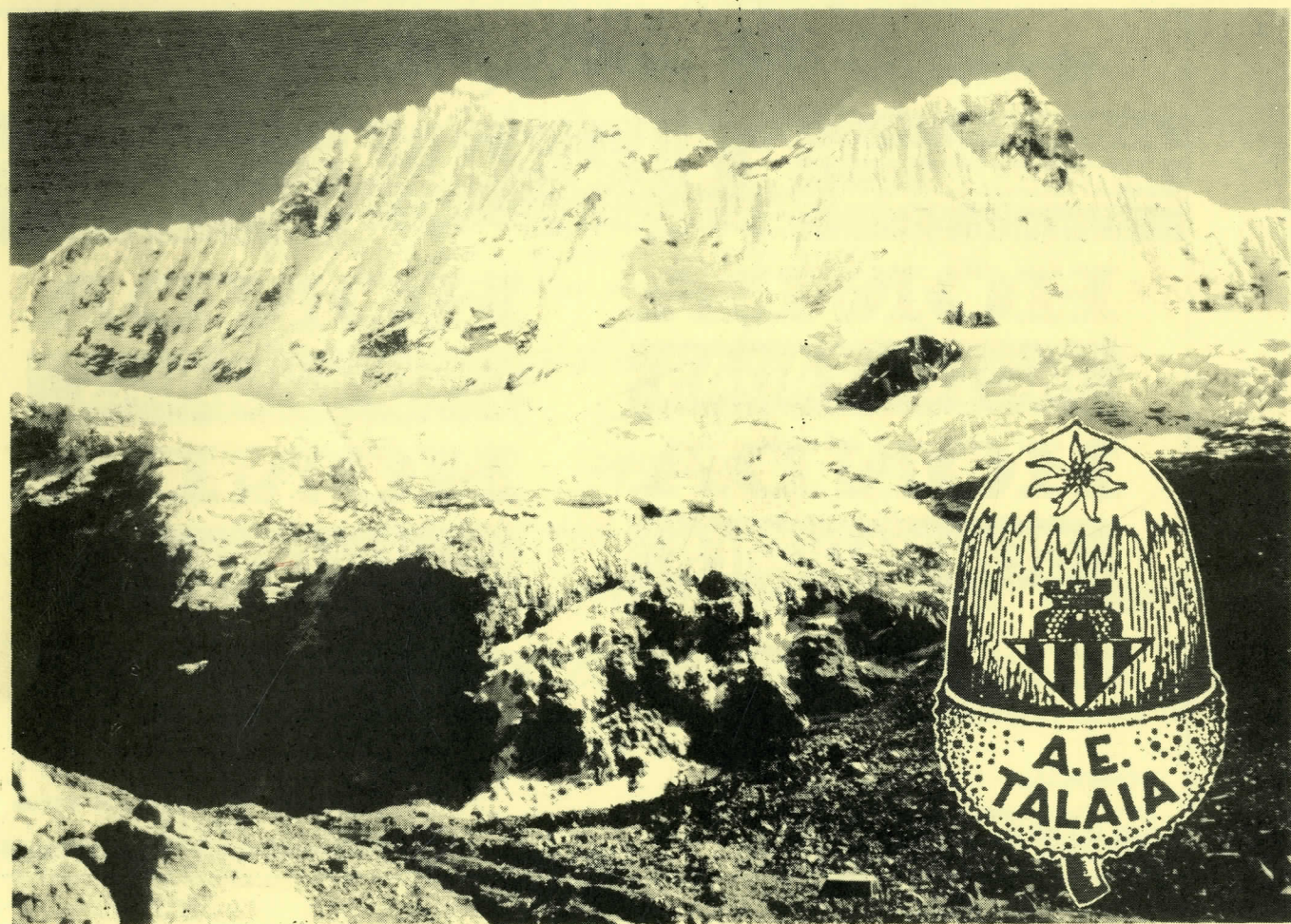

a.e. talaia

gener-febrer-març-88 - N° 219

Butlletí per als socis

ajm

anjosmarc .SA.

Rbla. Samà, 51 - C/. Havana, 22 - Tel. 815 54 12 - Vilanova i la Geltrú

Treballs en Pintura i Decoració
Sorrejats

Treball d'aplicació de pintures Epoxi
Drogueria, pintures, papers, moquetes,
suro i articles de decoració

Marcas de tots els estils
Material de belles arts

HONDA
Maquinaria

S. COOP. C.L.

HONDA
MOTOAZADAS

HONDA
GENERADORES

HONDA
MOTOBOMBAS

HONDA
CORTACESPEDES

todas las prestaciones posibles a su alcance

COMERCIAL:

Ctra. Barcelona - Tarragona km. 45,500
Tel. 815 38 11
VILANOVA I LA GELTRÚ (Barcelona)

P. Maritim, 197 - Edif. Los Arcos
Tel. (977) 69 09 44
SEGUR DE CALAFELL (Tarragona)

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

C/. Comerç, n.º 4

Tel. 893 12 57

VILANOVA I LA GELTRÚ

Butlletí per als socis - Nº 219

Gener-Febrer-Març 1988

SUMARI

EDITORIAL

LA MASIA NOVA, ANTIGAMENT MAS MARROQUÍ

NOTÍCIES DEL GR

PROGRAMA DE SORTIDES MENSUALS

LA TRAVESSIA MATAGALLS-MONTSERRAT

CICLE CONEGUEM CATALUNYA

HA PASSAT UN TORNADO!

XV MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ

DADES TÈCNIQUES I ANECDOTARI

EL TERRITORI URBÀ DE VILANOVA I LA GELTRÚ

988 - 1988

EXPEDICIÓ SKI-TUKUCHE 87

COMENTARIS A L'EXPEDICIÓ

NÚRIA-ULL DE TER, UNA TRAVESSADA CLÀSSICA

LA MARXA FA TRENTA ANYS

BÀSQUET TALAIA

ESQUÍ TURÍSTIC: UNA ACTIVITAT D'ELIT SOCIAL

O UNA POSSIBILITAT D'ESBARJO A NIVELL DE TOTHOM

RESUM D'ACTIVITATS

CAMPAMENT D'HIVERN AL CADÍ

EXPEDICIÓ CHACRARAJU 87

NOTÍCIES I COMENTARIS

Equip de Redacció

Vicenç Carbonell

Agustí Poch

Comissió de sortides mensuals

Josep Voltà

Secció de Cultura

Antoni Sagarra

Classificacions provisionals

Joan Virella

Antoni Sagarra

Àngels Parés

Antoni Castelló

Josep Ma. Jorba

Josep Blanes

Antoni Ordóväs

Tòful Fabré

Secció d'Esquí

G.E.A.M.

G.E.A.M.

Josep A. Massana

Joan Virella

REDACCIÓ BUTLLETÍ

DIRECCIÓ I MUNTATGE

EDICIÓ

EQUIP DE COL·LABORADORS

Secció Cultura

Josep Blanes

Blanca Forgas

Xavier Capdet

Àngels Parés

Joan Virella

Vicenç Carbonell

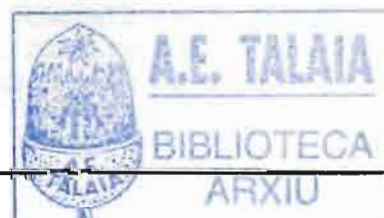
Josep Voltà

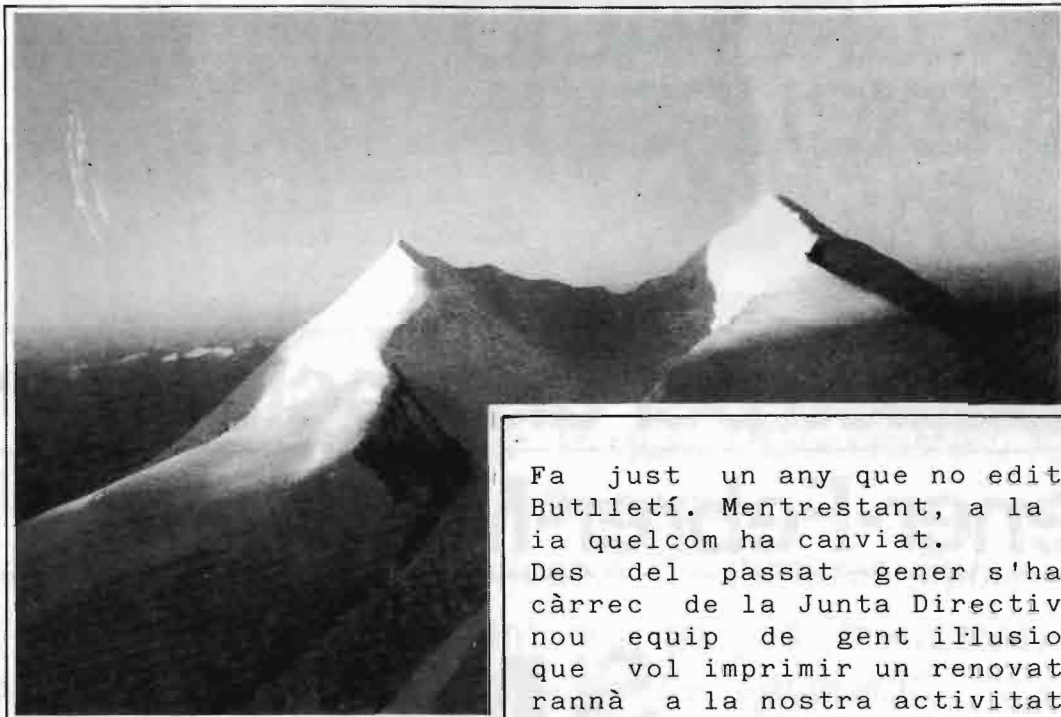
Toni Sagarra

Portada :

Campament d'hivern al Cadí

i Cims del Chacaraju .(Andes del Perú)

editorial

Fa just un any que no editàvem Butlletí. Mentrestant, a la Talaia quelcom ha canviat.

Des del passat gener s'ha fet càrrec de la Junta Directiva un nou equip de gent il·lusionada que vol imprimir un renovat tarannà a la nostra activitat social.

Que així sigui i per molts anys!

Però seguim treballant. O sigui, tornem-hi altra vegada! Aquí teniu una nova edició del Butlletí i hem canviat de format.

Sí, ja ho sabem! Ja no el podreu enquadrar junt amb els altres. Però, si recordeu, al darrer Editorial, dèiem que el proper Butlletí -el que teniu a les mans- faria els seus primers trenta anys des de la primera edició. Doncs bé, tot just al començament d'any, ja complert l'aniversari, ens hem decidit a sortir-nos de la línia, potser tradicional, per convertir el nostre Butlletí en una revista de l'Entitat, on els socis podran expressar-se o veure reflectides les seves vivències a muntanya, les seves inquietuds culturals o literàries o, fins i tot, emetre qualsevol opinió sobre temes tècnics o científics relacionats amb el món de l'excursionisme.

Ara bé, per reeixir, aquest Butlletí necessita de vosaltres, els socis.

I això és el que us demanem. Si el capítol econòmic d'enguany ho permet, procurarem que tingueu a la vostra disposició quatre Butlletins, és a dir, un per trimestre. I si tot funciona com cal, segurament aquest nou format podrà complir -si res no ho impedeix- uns altres trenta anys.

LA MASIA NOVA, ANTIGAMENT MAS MARROQUÍ

Fa molts anys que cerquem una resposta adequada al qualificatiu de "nova" que donem a la masia situada al peu de la carretera de Sitges, davant de Les Roquetes, propietat dels germans Magrinyà des de 1955.

Amb el nom de Masia Nova se la coneix des del segle passat, més o menys de quan es va construir la carretera, a partir de 1863, via de comunicació que es va projectar pel costat de migdia de la casa, quan el "camí vell" de La Geltrú a Vilanoveta passava (i encara passa) pel cantó Nord, o sigui, pel davant de l'antiga façana de la masia, cantonada amb el camí que de la masia Torrents va a Carro.

L'adjectiu de "nova" només podia venir de dues opcions: o bé perquè s'havia construït totalment nova, o pel sol fet d'haver-se reconstruït sobre una de "vella". No es troba constatació de la primera opció, i la segona elecció sembla més versemblant, presumiblement realitzada pels Magrinyà damunt d'una edificació bastant anterior, ja que en una pedra trobada i que correspon a la clau de volta d'una portalada hi diu "J.M.1748" i deu pertànyer a la casa "vella". En escanvi, una rajola de la façana actual porta la data de 1820 i deu ésser de la casa "nova".

Però, quin nom portava la masia "vella"? Quan amb l'amic Antoni Sagarra vam estudiar el Cadastre de 1739 i vam identificar les peces de terra sobre el mapa del municipi de Vilanova i la Geltrú, el nom d'una antiga masia prou documentada, "Mas Marroquí peça nº 155", propietat de Jacint Ratés, apareixia al costat del camí de Vilanoveta i a ponent del terme de Ribes, a tramuntana de l'actual Masia Nova. Per contra, en el lloc on ara existeix la casa, peça nº 149, propietat de Pau Martí, no hi constava cap edificació i segurament hi era. Recordem que la llinja "J.M." (Martí?) és de l'any 1748. Ja en el segle XIX, i concretament el 1819, encara es feia esment de "lo Masmarroquí" a la llibreta del "Delme del Castell de la Geltrú". Això vol dir que la masia va perdre el seu nom de Marroquí quan fou reconstruïda i el poble la va batejar novament.

Del mas Marroquí es troben notícies documentades des de 1588 i en el Capbreu del Castell de la Geltrú de 1591 també se'l coneix per mas d'en Dom. Un tal Felip Amiguet era propietari de dos jornals de terra "en lo mas Marroquí", els quals afrontaven a llevant amb el terme de Ribes i a ponent tocaven "lo camí qui va a Carro". El mariner Joan Torrents també posseïa un jornal "en lo Mas Marroquí", limitant a llevant i a migdia amb el susdit Felip Amiguet. Per altra banda, un altre mariner, Gabriel Torrents, tenia un jornal "en les Tàpies del Mas den Dom

(q)", així mateix "dividint lo terme de Ribes y de la Geltrú per la banda de llevant i afrontant a migdia "ab lo Camí Real qui va a Sitges". La peça del darrer mas era quasi bé igual a la del mas Marroquí, tal vegada el mateix lloc, ja que la "q" de darrera el nom sembla indicar-ho així si volia dir "quondam", 'en altre temps', 'abans'.¹

El 1595 Francesc Alegret va comprar una terra prop del "Mas Marroquí", i el 1606 fou venut el mateix "Mas Marroquí" per Jaume Barceló a Bernat Urgellès, pagès de La Geltrú habitant en el carrer de Bonaire. Després, el 1607, l'Alegret de Carro venia la terra comprada anys enrere, fent-se esment del veí "Mas Marroquí".

I per què es deia Marroquí?. Potser volia dir "mas Roquí", com dialècticament anomenem mantes vegades el mas Roquer per "Marroqué?". Doncs no, més senzill. La solució etimològica la vam trobar en un llibre recent: l'any 1457 es fa menció del camí al "mansum d'en Marroquí"², i una notícia del 1458 fa referència al testament de Berenguer Marroquí³, possible propietari de l'antic mas d'en Dom i després mas Marroquí.⁴

D'aquesta manera esdevingué topònim el cognom gentilici de l'amo, o sigui, el que nosaltres entenem per antropònim o topònim de noms de persona, en aquest cas de procedència o origen, com poden ésser també altres cognoms ben coneguts a casa nostra, per exemple Alemany, Anglès, Aragonès, Castellà, Català, Cerdà, Francès, Gironès, Navarro, Pallarès, Ripollès, Urgellès i Bigatà (nadiu de Vic!).

Vicenç Carbonell

NOTES

- 1.- Del mas "d'en Dumus" es tenen referències l'any 1455. Mª Lluïsa Orriols i Vidal, "Alguns aspectes de la Geltrú a la Baixa Edat Mitjana", pàg.87.
- 2.- Ibídem, pàg. 32
- 3.- Ibídem, pàg. 105
- 4.- El nom de mas Marroquí també el porta una masia en runes de Sant Martí Sarroca.
- La resta de documentació forma part de l'Arxiu Parroquial de la Geltrú, de can Suriol d'Olivella, del Capbreu del Castell de la Geltrú de 1591 i del Cadastre de Vilanova de Cubelles i La Geltrú de 1739.)

Notícies del G.R.

Com molts de vosaltres ja sabeu, a la tardor de l'any 1984 va iniciar-se un programa de sortides mensuals, organitzat per la Secció de Cultura, amb la finalitat de realitzar la travessada del Principat des de Fredes fins a la Pica d'Estats.

Després de dos anys de triscar per camins i senders finalment arribarem al cim de la Pica a l'estiu del 86. Tot i que el cicle s'havia acabat, l'extraordinària acceptació d'aquestes excursions, popularment anomenades del GR, va animar a plantejar-se la seva continuïtat. Així, per al curs passat es programà la travessa Montserrat-Puigmal-Núria, la qual es realitzà amb un grau de participació encara més gran.

Enguany, seguint aquesta tradició, va proposar-se el trajecte Vilanova i la Geltrú-Canigó, amb un calendari previst de dos cursos. Després d'una etapa d'enllaç que ens portà fins a Sitges l'objectiu és seguir pel GR-5 fins a Aiguafreda, punt on l'abandonarem per continuar pel GR-2.

Fins ara s'han realitzat les vuit etapes següents :

- 1.- Vilanova i la Geltrú-Sitges
(20/9/87) 12.0 km
Amb 153 participants.
- 2.- Sitges-Olesa de Bonesvalls
(18/10/87) 18.2 km
Amb 150 participants.
- 3.- Olesa de Bonesvalls - Sant Llorenç d'Hortons
(1/11/87) 19.9 km
Amb 117 participants.
- 4.- Sant Llorenç d'Hortons - Collbató
(22/11/87) 19.0 km
Amb 141 participants.
- 5.- Collbató - Monestir de Montserrat
(13/12/87) 6.1 km
Amb 142 participants.

En aquesta etapa van visitar-se les Coves del Salnitre.

- 6.- Monestir de Montserrat - El Cavall Bernat - Monistrol
(10/1/88)
Amb 142 participants.

Aquesta etapa tingué dues parts : la primera va consistir en fer un tomb per la zona que envolta el monestir i la segona va ser la baixada fins a Monistrol.

- 7.- Monistrol - La Barata (Sant Llorenç del Munt)
(21/2/88) 17.5 km
Amb 129 participants.

- 8.- La Barata - Sant Llorenç Savall
(13/3/88) 12.6 km
Amb 142 participants.

Com podeu observar el nombre de participants es manté força elevat i el que és més important, a cada sortida es veuen cares noves, la qual cosa significa que hi ha una bona difusió d'aquesta activitat.

A diferència dels altres GRs que hem seguit, del GR-5 encara no hi ha la descripció editada; aquesta manca s'hagut de suplir amb uns fulls explicatius elaborats per membres de l'Entitat.

Pel que fa a l'organització d'aquestes sortides, que fins ara depenia directament de la Secció de Cultura, hem de dir que després dels canvis motivats per la nova Presidència de l'entitat, ha passat a dependre d'una Comissió autònoma creada exclusivament per a aquest fi.

Aquesta Comissió està formada per En Ramon Casas, En Jani Ferrer i N'Agustí Poch i, no cal dir-ho, està oberta a qualsevol suggeriment i/o col.laboració que vulgueu aportar-hi.

Programa de sortides mensuals

TRAVERSA VILANOVA I LA GELTRÚ - CANIGÓ

CALENDARI PREVIST

Etapa	Data	Trajecte	h.min	km	NºP
1	20/09/87	Vilanova i la Geltrú-Sitges	2.50	12.0	153
2	18/10/87	Sitges-Olesa de Bonesvalls	4.35	18.2	150
3	1/11/87	Olesa de B.-Sant Llorenç d'Hortons	5.00	19.9	117
4	22/11/87	Sant Llorenç d'Hortons-Collbató	4.45	19.0	141
5	13/12/87	Collbató- Monestir de Montserrat	1.50	6.1	142
6	10/01/88	Monestir-Cavall Bernat-Monistrol	4.15		142
7	21/02/88	Monistrol-La Barata(S' Llorenç M.)	4.45	17.5	129
8	13/03/88	La Barata-Sant Llorenç Savall	3.15	12.6	142
9	17/04/88	Sant Llorenç Savall-??????	????	????	
10	8/05/88	?????-Aiguafreda	????	????	
11	5/06/88	Aiguafreda-Seva	3.30	15.5	
12	19/06/88	Seva-Sant Julià de Vilatorrada	3.25	14.2	
13	09/88	Sant Julià de V.-Pantà de Sau	4.20	16.6	
14	10/88	Pantà de Sau-Rupit	3.05	14.7	
15	10/88	Rupit-Joanetes	4.25	17.5	
16	11/88	Joanetes-Santa Pau	3.45	17.1	
17	12/88	Santa Pau-Besalú	4.55	20.0	
18	01/89	Besalú-Sant Martí Sasserrres	4.00	16.5	
19					

La Comissió de les Sortides mensuals

Vilanova i la Geltrú, març 1988

Etapa N.6

.-Reagrupament al
peu del Funicular
de Sant Joan .
Montserrat .

La Travessia Matagalls-Montserrat

El GR-5 segueix el mateix itinerari que la travessia Matagalls-Montserrat, en el sector que va de Montserrat fins Aiguafreda. Nosaltres l'estem fent en sentit invers, ja fa dues etapes, i fins al Montseny en farem, pel cap baix, dues més. El camí marcat ens aconduirà per -viaranyes que s'allunyen d'aquell que, -l'any 1910, varen establir els pioners de la travessia.

No és que tingui tanta importància però el fet és que deixem de passar per un dels llocs més pintorescs, com és el de Gallifa i les seves rodalies.

El fet que la travessia romangués estancada més de quaranta anys, i de cop i volta es posés en marxa fou la casualitat. La caminada havia estat feta l'any 1910 per tres capellans per iniciativa pròpia i ben estudiada amb tots els detalls. Un d'ells era mossèn Oliveres, gran excursionista. L'any 1936 va reptar el jovent de l'època des del Butlletí de l'Agrupació Excursionista de Catalunya, a si serien capaços de fer en menys de 24 hores la travessia, cosa que dubtava. Tot seguit ressenyava l'itinerari que s'inicia al cim del Matagalls i segueix pel coll Formic, la Mora, Aiguafreda, puja a la font dels tres quarts, d'allí al km 11 de la carretera de Centelles a Sant Quirze Safaja, al coll de Poses, fins al collet de Termes (aquí comença la variació), La Roca, Gallifa, Les Ferreries, Sant Llorenç Savall, El Davi, Cova del Drac, La Barata, -aquí, ens explica mossèn Oliveres, la gent que en aquells moments feia o "paia" la "costellada", en veure tres capellans passar esperitats, van abandonar el camp esglaiats-. Creuaren la Serra de l'Obach i a prop de Les Vendranes, el guia que havien llogat a St. Llorenç, els menà cap a la Bauma i d'allí al Monestir. No varen passar per Vacarisses, i de l'Hostal de Palà anaren a Monistrol.

La casualitat va fer que llegís aquest repte i ressenya del camí. Va faltar-me temps per a intentar-ho, tot sol. Seguint pas a pas les indicacions vaig descobrir amb alegria la possibilitat de fer aquesta travessia: Matagalls-Montserrat amb l'horari del repte, en menys de 24 hores. Era l'any cinquanta.

Amb uns companys del Gràcia vàrem iniciar la possibilitat de fer-ho com a competició, no de velocitat, sinó tan sols de fer-ho en menys de 24 hores.

L'estat del terreny i també altres causes han fet que el primitiu itinerari s'allunyés de l'actual. Em causat trista que avui es deixi el poble i el castell de Gallifa, que eren el punt central de la TRAVESSIA. Avui aquesta s'ha fet ja clàssica i aquest setembre més de tres mil excursionistes intentaran arribar al Monestir i no defallir en l'intent. Mossèn Oliveres poc es pensava que la idea seva acabés essent intent de multituds, ni jo, quan la vaig ressuscitar.

Josep Voltà

GR-92

El passat dia 9 de març ens visità el senyor Llibert Carulla, coordinador del GR-92. Durant la reunió ens oferí la possibilitat d'enllaçar l'etapa que va des de St. Climent de Llobregat fins a Bonastre, itinerari que, d'altra banda, traspasa el terme de Vilanova i la Geltrú.

No cal dir que acceptàrem l'ofertament de molt bon grat, i possiblement s'inaugurarà l'estiu de 1989. Per aquest estiu s'ha previst la inauguració del tram que va des de Barcelona a Portbou. L'acte inaugural tindrà lloc el 26 de juny al Pla de les Alzines, poblat ibèric de Santa Coloma de Gramanet.

Per altra banda, vàrem concretar una conferència i projecció que el senyor Carulla ens oferirà el dia 8 d'abril sobre el mateix tema: "Situació actual del GR-92 i projecció futura".

seccio de cultura

C I C L E

CONEGUEM CATALUNYA

El propassat dia 13 de desembre es repetí una sortida a la Garrotxa que ja s'havia realitzat fa cinc anys, concretament el 7 de novembre de 1982, data en què caigué un fort aiguat coincidint amb la vinguda del Sant Pare a Montserrat. En aquella ocasió, férem la ruta cultural i turística, deixant per a una millor ocasió l'itinerari a peu entre volcans i faigs.

Sortosament aquesta ocasió s'ha presentat de nou, i acompanyada d'un dia excel·lent. L'itinerari l'havia preparat la mateixa Secció, però calgué refer-lo per assegurar el trajecte, ja que en cinc anys podia haver variat, i sort que s'anà a preparar-lo, perquè calgué, no sense esforç, adaptar-lo a la situació actual car alguns corriols havien desaparegut.

Iniciàrem la marxa a Sant Aniol de Finestres; travessàrem, no sense problemes, el riu Llàmena i ascendírem, primer entre pistes, fins a trobar un antic camí de bast empedrat que, amb fortes ziga-zagues ens menà al planell d'un collet on vàrem fer una breu parada. A ponent, a l'altre costat de la vall, s'endevina l'ermita de les Medes.

Anàrem a trobar novament el riu Llàmena, que seguirem una estona aigües amunt fins a l'enforcadura de dos barrancs; continuàvem a l'esquerra remuntant el barranc de Matabous fins a la masia de can Tià, al costat del volcà del mateix nom. Passàrem el coll de la Font Pobra i fèrem una parada a la font homònima. Baixàrem ja cap a la vall, passant les masies de Can Bassols i Can Casot, per fer una marrada i pujar al volcà de Santa Margarida el qual conserva al mig del cràter una capella romànica de bella factura. Passàrem per St. Miquel Sacot, algunes masies més i entràrem a la Fageda d'en Jordà, al centre de la qual finia la marxa que havia tingut una durada de poc més de 5 h.

La ruta cultural visità, mentre, el Casal dels Volcans, on després de veure l'exposició i el vídeo, un guia, prèviament contractat, acompanyà el personal per a veure el Parc que l'envolta i el volcà de Santa Margarida.

Vàrem dinar al restaurant de la FONT MOIXINA, on poguérem saborejar les delicioses patates farcides típiques d'Olot i, ja a mitja tarda, emprenguérem el viatge de retorn a Vilanova.

PROPERA SORTIDA

1r. DE MAIG - 15a. SORTIDA - LA COMANDA DELS COMALATS (Conca de Barberà)

ELS VOLTANTS DE PASANANT

ACTES SETMANA CULTURAL DE SANT JORDI (del 21 al 24 d'abril)

- * Dia 21 - dijous - a les 20 h, al local social
- * AUDIO-VISUAL EXPEDICIÓ CHACRARAJU 87 (Andes del Perú)
- * a càrrec dels membres de l'expedició (GEAM)
- * Dia 22 - divendres - a les 20 h, al local social
- * INAUGURACIÓ D'UNA EXPOSICIÓ DE CÒMICS, realitzats per 4 joves
- * promeses de Vilanova, alumnes de l'I.B."M. de Cabanyes",
- * acompanyada d'un AUDIO-VISUAL d'una durada de 20 min aproxim.
- * El mateix dia, a les 22,15 h, a la Capella de Sant Sebastià
- * CONCERT A CÀRREC DELS "CANTAIRES DE LA U.E.C." de Barcelona
- * (Unió Excursionista de Catalunya) - repertori cançons de muntanya
- * Dia 23 - dissabte - a les 20 h, al local social
- * AUDIO-VISUAL I XERRADA SOBRE "VISIÓ PAISATGÍSTICA DE LA SEGARRA"
- * a càrrec d'en Joan Tort
- * Dia 24 - diumenge - a les 9,30 h, a la Masia Cabanyes
- * EL NOSTRE EXCURSIONISME : DEBAT OBERT
- * anirà seguit d'una "Costellada"

HA PASSAT UN TORNADO !

El propassat dia 10 d'octubre, divendres, succeí a Vilanova i la Geltrú un fenomen meteorològic ben rar i que ningú recorda hagués esdevingut mai. Quan hom parla d'un TORNADO inconscientment el relaciona amb un fet ocasional que sembla típic en terres llunyanes d'Amèrica i a les costes occidentals de l'Àfrica i que els homes del temps anomenen com a cicló, huracà o tifó.

El TORNADO és una borrasca petita en extensió horitzontal, però molt intensa, en la qual l'aire gira en espiral a velocitats extraordinàriament altes. Es diferencia d'una MANEGA o tromba marina, que hom defineix com un núvol en forma d'embut que s'estén des de la part inferior d'un cúmul-nimbus fins a la superfície de la mar o d'un llac, animat d'un ràpid moviment giratori; les parets de la MANEGA són formades per petites gotes d'aigua, i a l'interior la pressió atmosfèrica és molt baixa. Tal com se m'ha explicat, el meu avi, mariner, havia tingut l'ocasió de veure'n una davant la platja de Vilanova.

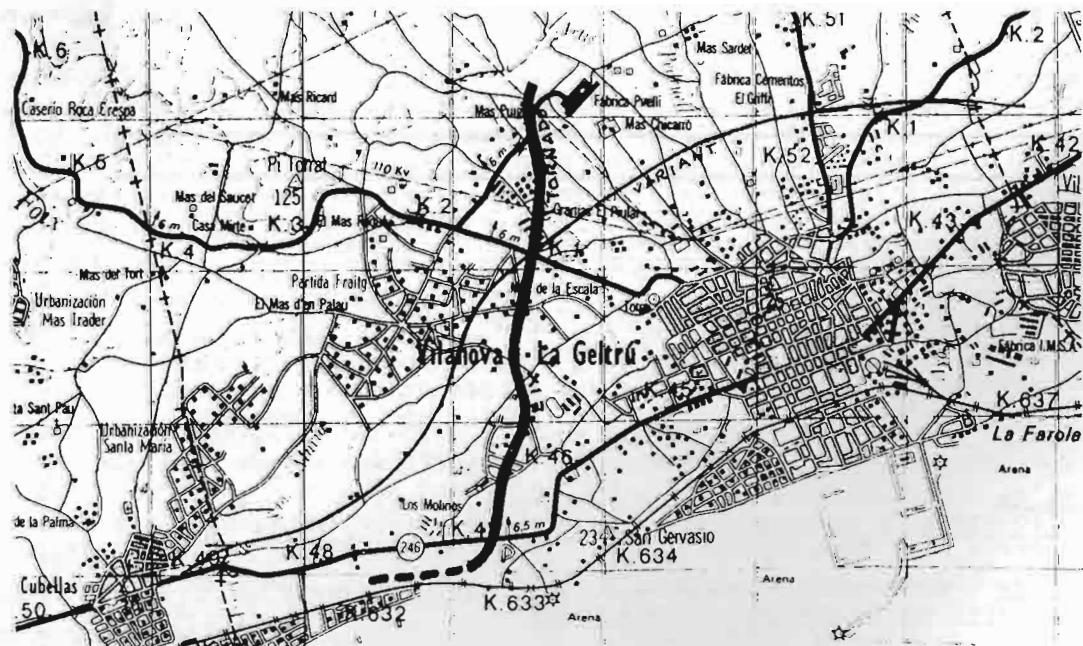
Els efectes d'aquest TORNADO foren prou catastròfics; els danys més quantiosos sembla que es produïren a Segur de Calafell, en una franja horària propera a les sis del matí, amb una trajectòria de SO al NE desplaçant-se paral·lelament a la costa; després entrà cap a l'interior passant a prop del Mas de l'Esquerrer, traspassà la urbanització de l'Aragai, passà sobre Cal Pau de l'Hostal i traspassà la variant de la carretera comarcal en la cruïlla de la carretera de l'Arboç, per ficar-se en els galliners del Piular i perdent activitat molt a prop de la fàbrica FISA on donà un ensurt a dos treballadors que entraven a treballar a les sis. Després, una ràfega subsidiària arribà prop de Vilanoveta sense provocar greus danys.

Com a observador de les destrosses puc assegurar que vaig restar bocanadat pels efectes resultants. Situat dalt el turonet de l'Aragai vaig poder observar en nitidesa el trauc itinerant d'uns deu a quinze metres, en què tot havia resultat destruït. I, quan dic tot, ho vull dir en el sentit més extens del monosil·lab. En dos xalets de l'esmentada urbanització, on després vaig dirigir les obres de reparació dels desperfectes, les teulades foren parcialment arrencades, gruixuts bastiments de balconera notòriament somoguts; una peça de marbre d'una taula de jardí d'uns 60 kg fou recuperada a dos-cents metres de distància del seu lloc d'origen, amb el cas inversemblant que una torreta situada a un metre de distància restà inamovible. En efecte, el corrent devorador tallava com un ganivet; i segons testimonis presents, despenia una llum encandorada i un soroll esgarriós.

Vaig comprovar també els desperfectes que causà en el marge medeival del camí de la Carrerada que mena a la Collada. Més visibles encara foren els danys causats en el galliner del Piular, després d'haver arrencat un senyal de tràfic, un rètol indicador i la mateixa tanca d'obra de la finca.

La força i l'excepteionalitat del fenomen meteorològic contrastà amb la poca comunicació informativa que es donà del fet, àdhuc a nivell local. És per això que he volgut donar constància malgrat el temps transcorregut i desitjant que un sinistre d'aquestes característiques no es repeteixi mai més.

ANTONI SAGARRA I MAS

XV Marxa d'Orientació per Descripció

XXX MARXA SOCIAL

CLASSIFICACIÓ PROVISIONAL

MARXA SOCIAL

CLAS.	DORSAL	N O M S	PUNTS
1	82	Teresa Pujol - Salvador Baig	8
2	69	Margarida Paterna - Marcellí Ferrer	9
3	67	Pere Fernández - Agustí Poch	10
4	59	Xavier López - Núria Soler	10
5	70	Josep Sabrià - Francesc Jasanada	10
6	3	Jordi Martí - Antoni Martí	10
7	25	Roser Gómez - Ramon Falcó	11
8	39	Concepció Reixach - Ivan Artigas	12
9	65	Vicenç Ferrer - Pau Artús	12
10	85	Josep Bertran - Jesús Garcia	12
11	55	Jaume Ballús - Carles Munts	12
12	21	Sergi Florenciano - Vicky Florenciano	12
13	73	Jaume Planes - Paco Cerezo	12
14	38	Joan Martí - Roger Martí	13
15	34	Roser Muela - Josep Planes	13
16	15	Francesc Ballabriga - Ramon Bertran	14
17	77	Eva Planes - Cristina Forgas	14
18	56	David Soler - Isabel Giménez	15
19	1	Sergi Callao - Susagna Planes	15
20	6	Pere Artigues - Isaac Artigues	15
21	16	Montse Vila - Jordi Pujol	16
22	24	Isabel Romeu - Oriol Toledano	16
23	76	Manuel Dalmau - Anna M ^a Avilés	18
24	10	Cristòfor Fabrè - Mari Collado	18
25	61	Victòrio Carbonell - Josep M ^a Casas	18
26	28	Núria Martí - Maria Planas	19
27	45	Montserrat Ferret - Francesc Montaner	19
28	40	Dolors Farreres - Montse Pascual	20
29	37	Xavier Montaner - Daniel Fabrè	21
30	48	M ^a Teresa Alba - Josep Elias	23
31	44	M ^a Neus Oltra - Eliseu Oltra	23
32	66	Ramona Vila - Avet Curià	26
33	2	Pere Camarós - Eduard Camarós	26
34	60	Pili Meléndez - Francesc Ayala	26
35	42	Tina Moya - Àngels Rios	28
36	32	Marina Gallego - Martí Terès	30
37	17	Manuel Montoliu - Manuel Montoliu (jr)	31
38	19	Pau Julià - Carme Sánchez	31
39	5	Marcellina Simón - Manel Vidal	31
40	14	Enric Forgas - Daniel Forgas	39
41	7	Xavier Amell - Querol Junyent	40
42	31	Juli Curià - Lluís Casademunt	50
43	91	Pilar Almagro - Pere Masdeu	58

CLASSIFICACIÓ PROVISIONAL

MARXA INTERSOCIAL

<u>Clas.</u>	<u>Dorsal</u>	<u>N O M S</u>	<u>Entitat - Punts</u>
1	83	Montserrat Ribes - Miquel Cuatrecases	C.N. Igualada 7
2	23	J. M ^a Sans - Josep Castañé	Els Blaus 8
3	81	Ferran Aguirrebengoa - Josep Segura	C.N. Penedès 8
4	41	Isabel Fernández - Rafael Hervós	U.E.C. 9
5	4	Joan Mioche - Joan Guilera	C.E. Penedès 9
6	64	Núria Gómez - Mercè Llecha	Molins de Rei 10
7	57	Josep Mata - Cèlia Montaner	C.E. Penedès 10
8	43	Ester Llecha - Anton Llecha	Molins de Rei 10
9	63	Francesc Lucas - Anna Laffitte	Molins de Rei 11
10	52	Magda Tuyà - Joan C. Ruiz	C.E. Penedès 11
11	75	Joan Martínez - Salvador Castellví	Molins de Rei 11
12	79	Mònica Hill - Pep Puig	C.E. Penedès 11
13	20	Isidre Surrallès - Joaquim Casanova	C.E.C. 11
14	36	Joan Raventós - Carme Recasens	C.E. Penedès 12
15	62	Montserrat Pitarch - Mercè Soler	C.E. Penedès 12
16	87	J. Ramon Menéndez - Àlvaro Carrizo	Molins de Rei 12
17	88	Florenci Vila - Josefina Planes	U.E.C. 13
18	35	Manuel Borràs - Joan Rigol	Molins de Rei 13
19	50	Roser de la Peña - Ramon Torrents	C.E. Penedès 14
20	54	Xavi Mestres - David Prat	C.E. Penedès 14
21	68	Jordi Caralt - Imma Caralt	C.E. St. Vicenç 14
22	71	Joan Solà - Florenci Sanromà	U.E.C. 17
23	74	Roser Arola - Teresa Montfort	Molins de Rei 17
24	27	Jordi Rodríguez - Natàlia Hill	C.E. Penedès 18
25	12	Ramon Compte - Lluís Vilanova	Els Blaus 18
26	46	Lluïsa Blanch - Francesc Blanch	Els Blaus 19
27	80	Raimon Doménech - Carles Casals	C.E. Penedès 19
28	78	Anton Gómez - Carme Gómez	Molins de Rei 20
29	33	Joan Doménech - Isabel Trejo	C.E. Penedès 20
30	86	Baldiri Burgès - Josep Pérez	Molins de Rei 20
31	26	Lídia Lucas - Cristina Vallès	Molins de Rei 23
32	29	Pere Casals - Joana Zamora	C.E. Penedès 24
33	30	Manuel Aparicio - M ^a Pilar Mieres	U.E.C. 24
34	8	M ^a Lluïsa Domingo - Magdalena Escala	Molins de Rei 26
35	51	Teresa Martin - Lluís Mestre	C.E. Penedès 31
36	18	Gener Aymamí - Daniel Aymamí	U.E.C. 33
37	13	Maribel Bellès - Núria Fornas	Molins de Rei 37
38	90	Pere Vázquez - Josep Tomàs	U.E.C. 39
39	89	Josep Castellarnau - Xavier Castellarnau	U.E.C. 40
40	9	Joan Miró - Bru Miró	U.E.C. 46

CLASSIFICACIÓ PROVISIONAL PER ENTITATS

1 -	CENTRE EXCURSIONISTA PENEDES	-	27 PUNTS
2 -	CENTRE EXCURS. MOLINS DE REI	-	31 PUNTS
3 -	UNIO EXCURSIONISTA CATALUNYA	-	39 PUNTS
4 -	E L S B L A U S	-	45 PUNTS

dades tècniques i anecdotari

Dades tècniques

Amb un cel un xic encalitzat i una diada més aviat calorosa, se celebrà la darrera edició de la nostra Marxa, que enguany escollí el dia 20 de març en coincidència amb l'equinocci de primavera. Bona part de la cursa transcorria per carenes, i als marxadors no els faltaren paisatges per admirar.

La Marxa s'inicià en el poble de Santa Margarida de Montbui i seguia cap al coll Farrell, barranc de la Vall, coll Bas, Santuari de Collbàs, la Creu Vermella, Sot d'en Rafegues, la Valladora, "l'Alcantarilla", coll de la Portella, la Censada, coll Tallat, serra de la Censada, camí de ca l'Amigó, coll Vendrell, coll de can Vidal i la Tossa de Montbui, final de cursa.

El Control de Sortida era constituït per Toni Sagarra, Virtut Castro i Joan Toledano; era situat a la Plaça Major, davant la Casa Gran.

Control A (neutralització), situat al Santuari de Collbàs. Controls: Antoni Ordovàs, Montserrat Miquel i família Artigas. Longitud trajecte: 1773 m. Horari: 28 min. Mitjana: 3,800 km/h.

Control B (regularitat), situat a la serra de Collbàs, al peu del puig Sanana. Controls: Andreu Ferrer, Roger Ventosa i Pere Soler. Longitud: 1194 m. Horari: 19 min. Mitjana: 3,770 km/h

Control C (neutralització), situat al Sot d'en Rafegues. Controls: Pitu Blanes, Eva Blanes i Júlia Ferrer. Longitud: 2190 m. Horari: 32 min. Mitjana: 4,106 km/h.

Control de Pas 1, situat a la capçalera del barranc de la Valladora. Control: Lluís Forgas.

Control D (regularitat), situat al costat del pontet de "l'Alcantarilla". Controls: Victòria Carbonell i Rosa Farriol. Longitud: 2238 m. Horari: 33 min. Mitjana: 4,069 km/h.

Control E (neutralització), situat a l'antic coll de la Portella. Controls: Marina Massó i Josep Elias. Longitud: 1246 m. Horari: 19 min. Mitjana: 3,935 km/h.

Control de Pas 2, situat per sota el coll de la Portella, en un recolze de la pista. Controls: Jordi Forgas i Josep Elias (jr.)

Control F (regularitat), situat al coll Tallat. Controls: Joan Guinovart i Agnès Callejón. Longitud: 1762 m. Horari: 24 min. Mitjana: 4,405 km/h.

Control G (neutralització), situat al camí-pista de ca l'Amigó. Controls: Josep Torres, Jaume Carbonell i Josep Alegret. Longitud: 1555 m. Horari: 25 min. Mitjana: 3,732 km/h.

Control H (regularitat), situat al coll de can Vidal. Controls: Ramon Casas i Josep Mª Sánchez. Longitud: 1794 m. Horari: 30 min. Mitjana: 3,588 km/h.

Control d'Arribada, situat al cim de la Tossa, entre el castell i l'ermita. Controls: Pitu Blanes, Joan Toledano i Virtut Castro. Longitud: 2614 m. Horari: 32 min. Mitjana: 4,901 km/h.

Equip de distribució i coordinació de controls: Blanca Forgas, Núria Forgas, Vicenç Carbonell i Josep Carbonell. Tancament de Cursa: Ramon Martí.

Taula de classificació provisional: Toni Sagarra, Jani Ferrer i Lluís Forgas.

El recorregut total de la Marxa era de 16.366 m, i l'horari efectiu de 4 h 2 min que, sumant-hi les neutralitzacions, totalitzaren 5 h 17 min

Es registrà una inscripció de 91 equips, dels quals efectuaren la sortida 85 i en quedaren classificats 83.

Anecdotalari

El protagonista de la cursa fou l'accentuada calor que es deixà sentir i precisament en una zona escassa, per no dir nulla, en fonts. Alguns controls que havien portat algun bidó quedaren desbordats per la demanda, i les existències de líquid quedaren esgotades ràpidament.

El matrimoni Guinovart, que estaven al coll Tallat, foren els únics que gaudiren d'aire fresquet i, a més, bona vista. Aquesta xafogor degué ésser la causa que un participant, que es trobava entre el coll de can Vidal i la Tossa, se sentís indisposat, pel que hagué de ser traslladat ràpidament a l'hospital comarcal d'Igualada on, afortunadament, s'anà recuperant posteriorment.

Enguany es donava el cas que els llocs de Sortida i Arribada estaven separats (una mitja hora a peu) i que foren pocs els que previsorament deixaren el cotxe aparcad dalt de la Tossa i baixaren amb un vehicle posat a la seva disposició. Aquest mateix servei s'efectuà en finalitzar la cursa, traslladant marxadors cap a Santa Margarida. En Tomàs Muela excellí en aquest servei de taxista.

Un àpat de germanor aplegà uns 80 comensals al restaurant de la Tossa.

Com en anys anteriors, cada marxador portava un mapa a 4 tintes elaborat per en Toni Sagarra i, en finalitzar la Marxa, els fou entregat un opuscle amb una escaient coberta dibuixada per Josep Mª Also; el text, muntatge i fotografies anaven a càrrec de Joan Virella, Blanca Forgas i Vicenç Carbonell, respectivament.

EL TERRITORI URBÀ DE VILANOVA I LA GELTRÚ

APUNTS PER A UN ESTUDI DE MILLORA DE LA SITUACIÓ ACTUAL (Cap. I)

La divisió del nucli urbà vilanoví en quatre barris és majoritàriament acceptada i no mereix cap reprovació llevat de l'allunyada barriada del Tacó o de la importància que ha agafat el sector dels Sis Camins com un nucli densament poblat i en procés de millorar la seva infraestructura. Aquesta divisió ve avalada per la demarcació parroquial; la recent construcció de l'església de Sant Joan ho ha vingut a confirmar, sense desmerèixer les necessitats imperants d'aquest barri per rebre els serveis litúrgics.

La Vila, La Geltrú, Mar i Sant Joan són els quatre barris que conformen el nucli urbà de la ciutat, sempre amb lenta expansió excèntrica tot i la limitació de la barrera costanera, la prolongació i traçat de nous carrers ha anat engolint els terrenys cultivats per a convertir-los en terrenys lògicament edificables. Hom recordarà com llocs que abans situava a l'extraradi ara els veu situats en un lloc prou centric de la ciutat. Així, sínies, masos, partides de terra, torrents, etc quedaren materialment absorbits pel creixement de la xarxa viària; algunes edificacions han resistit durant molts i molts anys sota la pressió del progrés, de la modernitat i de la temptació d'un quany especulatiu immediat, per acabar sense excepció rendint-se a l'evidència. Qui no recordarà l'enderroc melangios de les darreres sínies dins del casc urbà? la sínia Tallaferro -a la Rambla, cantonada Marquès del Duero-, la sínia Amell -a la Rambla Samà, prop del mercat-, i encara, els casos més recents de la sínia de les Vaques o la casa de la família Siviell -a la Plaça Catalunya, a començaments de l'any passat-?

La riquesa toponímica de la vida pagesa és un fet ben palès a tot Catalunya, i el nostre terme no n'és cap excepció. Noms antics, d'altres més moderns, d'una arrel ben diferenciada i potser desconeguda i perduda en la llunyania dels temps però que ha format part de la vida quotidiana dels vilanovins fins a la darrera generació; topònims que resten encara en el record i que corren el risc de perdre's irremediablement després d'haver estat desmerescuts per les administracions locals dels últims temps.

Els diferents governs municipals que ens han representat no han tingut mai l'encert de recuperar aquests sistemes de denominació a l'hora de retolar els nous carrers i places que han teixit l'expansió de la ciutat; hom s'ha estimat més perpetuar la recordança de personatges il·lustres de l'Estat Espanyol, l'afalac a

persones o estaments (recordem el nom de Fernández Ladreda) o bé recordar batalles de l'antigor, abans que reflectir la personalitat d'altres vilatans famosos o fer-se ressó de la proximitat d'algun accident geogràfic o de renom popular. En aquest últim cas s'aconseguiria d'establir la correcta relació entre el lloc designat i el nom que se li dona.

Per a designar aquests llocs el llençatge ofereix unes formes lèxiques que una llarga tradició ha considerat aptes per a aquesta finalitat i, per tant, respectables. Malauradament això no ha estat així en les últimes dècades.

Encara ara veiem com els col·legis electorals són dividits en districtes i seccions. Els resultats electorals es donen segons aquesta divisió però el ciutadà no s'assabenta de les tendències polítiques dels diferents barris o districtes per què la simplificació ha despersonalitzat la població.

Aquestes conteses serien un bon exponent per mantenir viu el nom més apropiat de cada districte de la població i on el ciutadà s'hi podria trobar identificat.

L'esquema que per capítols es grifià correspon a una possible distribució territorial del nucli urbà partint dels quatre barris majors i que corresponen a les quatre parròquies, subdividits alhora en districtes. Per a aquest fi he intentat trobar el topònim més adient en cada cas, posant a la balança del raonament els valors d'acceptació dels topònims més recents, els de tradició popular i els d'arrel històrica; per això pot sobtar la presència de topònims que gairebé s'han perdut al costat d'altres relativament moderns. Naturalment que aquesta distribució pot oferir a algú punts de discordança malgrat l'esforç d'una transcripció fidel de les dades documentals recollides. Tot i respectant aquests

critèris contradictoris m'atreveixo a transcriure la relació de districtes que integren cada barri i fer-ne

seguidament una curta argumentació començant aquest primer capítol pel barri de La Vila.

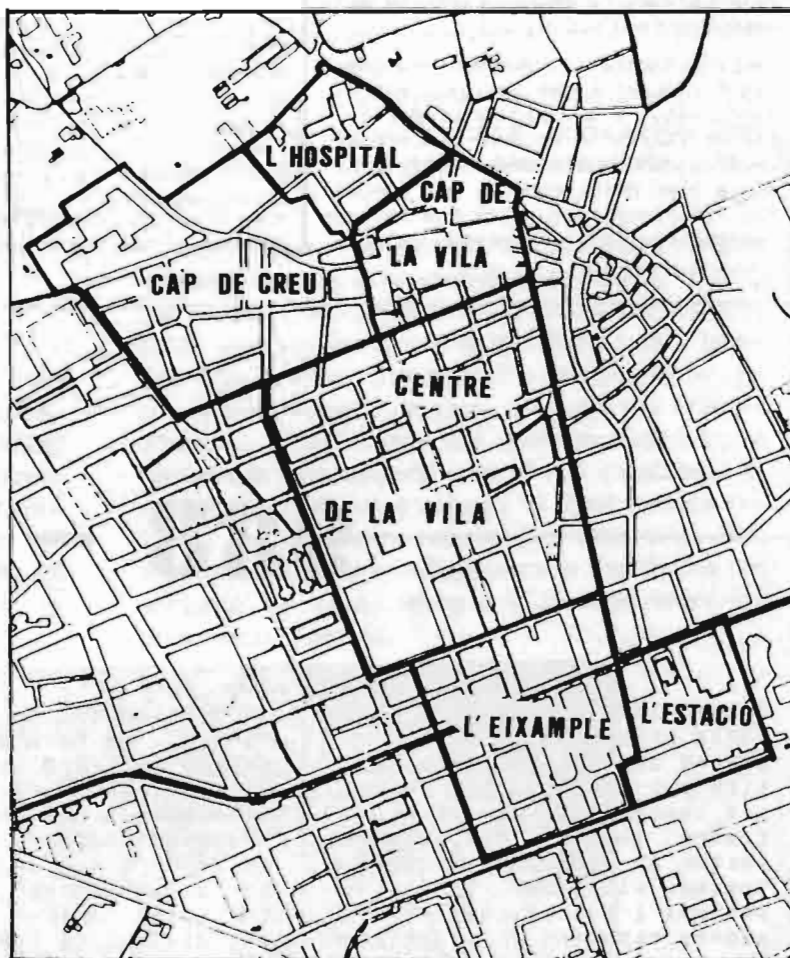
LA VILA	MAR	LA GELTRÚ	SANT JOAN
Cap de la Vila	Ribes Roges	El Tacó	Sant Joan
Cap de Creu	L'Estany	Grup Armanyà	El Molí de Vent
L'Hospital	Baix a Mar	Els Set Pecats	Les Roques del Pelut
Centre de la Vila	La Rajanta	Mortals	
L'Eixample	La Fassina	El Palmerar	La Rasa d'en Miquelet
L'Estació	La Sinia de les Vaques	Casc de la Geltrú	La Marquesa
	El Trajo de Garbí	El Carrer Correu	Vilarrodona
	El Trajo de Llevant	L'Hort del Castell	La Ramusa

EL BARRI DE LA VILA

El CAP DE LA VILA és el nucli primitiu de la vila nova que es genera cap a la primera meitat del s.XIV. J.A.Gari ens diu que la vila va començar a formar-se pel carrer Major i, tot just tenia tres o quatre carrers poblats, els vilanovins van demanar al rei Pere III de Catalunya i IV d'Aragó permís per a poder tancar-se amb muralles i torres, permís que va ser concedit el 15 de gener del 1366. Encara avui resulta plaent caminar pel carrer Major i copsar la magnificència d'alguns edificis: la Casa Papiol, la Casa de l'Espoy, la Casa Samà, etc. reflex clarivident de la importància que tingué en la seva època.

Aquest districte inclou l'església de Sant Antoni. L'antiga església romànica estava situada on hi ha actualment el jardí de la casa rectoral. Amb l'engrandiment de la ciutat fou necessària la construcció d'un nou temple que estava edificat en el recinte de l'actual plaça de Sant Antoni i part de les dues primeres capelles laterals. Aquest edifici eclesiàstic s'enderrocà l'any 1790 quan ja estaven molt avançades les obres de la nova església, que es beneí el 1771. És aclaridor esmentar que totes les processons dels segles XVII i XVIII seguien el mateix itinerari: plaça de la Rectoria, carrer de l'Església, plaça Major, carrer de Sant Antoni, plaça Llarga, carrer Major i altre cop a la placeta de la Rectoria.

A mitjan segle XVIII el camí provinent de Rocacrespa i l'Arboç feia la seva entrada a la Vila pel carrer del Fossar. Així, un cap de la vila se situava en l'actual plaça de CAP DE CREU. Revisant el cadastre del 1739 veiem com algunes peces de terra properes a l'esmentada plaça pertanyien a la partida "la Creu de Vilanova". Cal esmentar que la creu de terme de Sant Joan que encara avui podem observar, estava situada en el lloc que avui ocupa la mateixa cantonada de la fàbrica FISA.

El districte de L'HOSPITAL, com el nom indica, correspon a l'antic convent dels Pares Carmelites; encara avui delimitat a tramuntana per la muralla dels Carlins o dels Josepets, amb la singular torre de la Immortalitat -construïda vers l'any 1837- tocant al torrent de la Pastera. Les principals vies són la Rambla dels Josepets i el carrer Sant Magí. Malgrat l'escassa densitat de població ocupa un sector ben conegut per tota la població, centrat bàsicament pel servei del centre hospitalari.

El CENTRE DE LA VILA es caracteritza per ser la zona on es concentren més nombre d'activitats de direcció i coordinació de la ciutat. S'articula a banda i banda de l'eix principal de la ciutat, el tros més antic de la Rambla, d'una acusada personalitat, entre la plaça de les Neus i la carretera vella. Paral·lelament i al costat del carrer Sant Gervasi s'hi situa el carrer dels Caputxins, o sigui, el carrer més comercial per excel·lència de la ciutat i convertit fa pocs anys en illa de vianants. Es lògic que a-

aquest carrer prengué el nom de Caputxins si pensem que havia estat el camí que menava de la part vella de la vila fins al convent, en un despatxat de la part baixa, en direcció a mar.

L'Avinguda Francesc Macià és l'eix transversal que partint de la plaça de la Vila ha arribat sempre als afores, convertint-se en el carrer més llarg de la ciutat; darrerament ha assolit una eminent importància tan des del punt de vista comercial com viari.

Aquest districte comprèn també el carrer Sant Sebastià, el carrer Sant Gervasi -recorda l'antic camí que menava a l'ermita-, part del carrer de l'Aigua i la Rambla Samà entre d'altres. Inclou també la plaça dels Carros, la dels Cotxes, la del mercat i la d'E.C.Ricart.

El projecte de continuar la Rambla Principal trobà seriosos entrebancs degut a què alguns propietaris de vinyes no estaven d'acord a cedir o vendre les seves terres. La sinya d'en Miró, conegut pel Gandaia, fou la primera que oposà una seriosa resistència(1872), centrada en la

cruïlla de la Rambla Transversal; després ho fou la propietat de l'acabat "americano" Pau Soler i Morell, més conegut pel Girabals -uns jardins particulars que després acabarien destruint-se quan l'any 1880 s'obrí pas al ferrocarril-. En tots dos casos, la intervenció de Francesc Gumà i Ferran fou decisiva per a l'èxit de l'empresa.

A partir d'aquesta època començà a traçar-se els carrers al voltant de la rambla i que hom identificà com la zona de l' EIXAMPLE.

Fou el 29 de desembre del 1881 que féu la seva entrada triomfal en la flamant estació el primer tren que hi arribava des de Barcelona. La població celebrà l'esdeveniment amb joia i entusiasme. Aquest aconseguint marca una època dins la història local; una obra necessària que va accelerar el desenvolupament i la prosperitat de la vila. Fou degut a l'esforç quasi personal de Francesc Gumà i Ferran i a la contribució d'altres patricis. L' ESTACIÓ de Vila nova produeix, encara avui, un cert impacte al visitant forani; és la

grandiositat de l'edifici i la delicadesa en les seves proporcions allò que el captiva. Aquesta impressió no es perd encara quan accedeix a la Plaça de l'Estació, remodelada fa pocs anys per a millorar els serveis. Aquest districte, dominat més pels serveis públics que no pas per la cohesió d'edificis habitats, té una importància capdal com a centre de comunicacions viàries. De costat però tocant a la carretera s'hi troben l'Escola Industrial i el Museu Víctor Balaguer.

Antoni Sagarra i Mas

988 - 1988

Som el 1988, mil anys d'història pròpia des d'aquell 988 en que el comte Borrell tirà pel dret i deixà de retre vassallatge als reis francs, quants i quants anys portem al damunt de lluites, treves, victòries, triomfs, costums i tradicions; d'insignes catalans que portaren arreu dels mars el penó de les quatre barres. Avui que sembla que això de les nacionalitats és història passada, avui que hom parla d'una Europa comunitària, el nostre petit país reivindica de nou que som una Nació!. No és pas el meu propòsit fer una disertació històrica sobre el passat de Catalunya, penso que d'aquesta tasca ja

se n'encarregaran els historiadors. La meua sana intenció és abocar a tot home i dona que viu dins les terres catalanes a fer una seriosa reflexió sobre el Fet Català. No recordo qui, va dir que un país està format per les múltiples individualitats d'individus (i perdoneu la redundància) que com les formigues treballen i viuen dia a dia, són aquestes micro-individualitats les que formen i donen vida a la col·lectivitat; no són les grans autoritats institucionals, polítiques i culturals les que han format, han mantingut i mantenen el país, sinó el poble pla, que tenaçment ha sabut mantenir-se ferm i digne

davant qualsevulla adversitat i si no guirem el cap enrera ¿no foren els pagesos de remensa els que plantaren cara a Ferran II, anomenat el Catòlic, i els segadors a Felip IV d'Àustria i els catalans contra Felip V, el primer Borbó, i el poble no s'acará a l'exercit en els fets de 1909?. Penso que la nostra tasca no s'ha acabat encara o potser no s'acabarà mai, però avui que encetem aquesta celebració, seria bo que cada lector d'aquest full tot mirant enrera fes camí cap al present, i tots ple-gats, com els coratjosos castellers, ens apinyéssim al voltant del nostre poble. Fossim poble!

ANGELS PARÉS CORRETGE

PENEDES-GARRAF A L'HIMALAIA SKI TUKUCHE 87

Setembre de 1987, dia 5, a les 3 de la tarda. Per fi el gran dia. Després de molts mesos de treball sortíem via París per a realitzar la 1a. etapa del llarg viatge que ens portava al Nepal, país muntanyós cent per cent, on havia de transcórrer la nostra aventura. Aquest país esplèndid, ple de grans muntanyes i de frondoses valls recorregudes per grans rius d'aigües transparents i fredes, envoltats per la verda estora dels camps d'arròs i les típiques viles de color vermellós que donen al pisatge un encant especial, encant que ens va acompanyar durant els tretze dies de recorregut que vàrem haver de fer fins arribar al camp base del TUKUCHE, situat a 5200 m.

L'equip d'expedicionaris estava format per: LLUIS GÓMEZ, cap d'expedició, ALFONS UDINA, sots-cap d'expedició, XAVIER BAGES, PERE GIRO, LLUÍS MATEU LLUÍS RÀFOLS, del C.E.Penedès, EDUARD FONT, director tècnic, FRANCESC CARULLA, LLORENÇ SEGURA, secció de Muntanya del Patronat de Sitges, JOSEP Mª JANE, Secció de Muntanya de La Lira, JOSEP Mª JORBA, metge de l'expedició, i ANTONI CASTELLÓ, de l'A.E.Talaia.

El nostre objectiu era el TUKUCHE PEAK, de 6920 m, situat per sobre de la vall del Kalogandaki, i en el massís del DHAULAGIRI, un dels darrers cims de 8000 m assolits per l'home.

La finalitat de la nostra expedició tenia, però, un repte particular: intentar un cim a l'HIMALAIA amb tècnica d'esquí de muntanya, qüestió que va resultar impossible donades les dificultats i les condicions en què vàrem trobar la muntanya. Però ens va ser molt útil durant l'ascensió fins als - 6200 m.

El camp base, situat en una raconada protegida del vent dins la gran esplanada del HIDDEN VALLEY, ens oferia una perspectiva dels nostre objectiu força impressionant; les tendes damunt de l'herba de l'immens prat, travessat d'un petit rierol qua si sempre cobert de glaç, però que ens abastia d'aigua, i en el qual ens atrevíem fins i tot a rentar-nos una miqueta quan el sol escalfava. Al vespre, quan el sol s'amagava, el fred es feia notar i el termòmetre baixava per sota dels -10º, això ens obligava a refugiar-nos a les tendes ben abrigats, ja que el descens de la temperatura era progressiu i seriós.

Expedicionaris al Cim
del Tukuche .

Després de tres dies de vagarejar fets calderilla a causa de l'alçada, que cal respectar, vàrem fer el primer intent d'apropar-nos al TUKUCHE a fi d'observar les possibilitats i la ruta més adient. Set dies més i ja tenim equipats els camps d'alçada, després de molts viatges per transportar equip i queviures per tal de fer un atac amb garanties, això perquè en cada viatge podíem portar pocs quilets a l'esquena, ja que un pes de 4 ó 5 kg és, allà dalt, com un sac de portland.

A més, la manxa feia figa i l'ascensió resultava lenta i penosa; tan aviat suàvem de valent com com ens havíem d'abrigar per culpa del vent tan fort que en una ocasió ens va deixar estirats a terra d'una bufada.

Mentre estàvem equipant els camps d'alçada, també ens dedicàvem a d'altres tasques. El metge vetlla va contínuament per la salut de tots els que estàvem allà i no cal dir que de feina no n'hi mancava, ja que l'alçada, fins que no arribes a una bon adaptació, resulta molesta: diarrees, un constant mal de cap que a vegades ens tenia una jornada sencera sense poder fer quasi res bé... Els altres ens cuidàvem de tenir cura de l'alimentació, de preparar els materials, i de resoltre un altre tema que va resultar ser molt important per poder fer arribar notícies constantment a casa nostra, que era intentar comunicar amb l'emissora des del Camp Base a Vilanova, per mitjà dels ràdio-aficionats. Això ho vàrem aconseguir el dia 25 de setembre cap al vespre, després de moltes maniobres amb les antenes i comprovacions de bateries que alimentàvem amb plaques solars i que ens proporcionava llum al menjador i a la cuina. A partir d'aquest dia, vàrem poder donar notícies de la nostra evolució quasi a diari, i sort d'això, ja que els telex no arribaren al seu destí.

Per fi, el dia 2 d'octubre, preparam l'estratègia per atacar el cim amb el màxim de garanties, i estudiem un pla amb dues cordades d'atac i una de suport. Però al vespre ens arriba una mala notícia: una allau ha arrossegat uns alpinistes al LHOTSE. Nosaltres sabíem que els companys de Martaró eren allà i que podien ser ells els accidentats. Sens dubte, va ser un cop fort i més quan concretament les notícies de la ràdio del país deien que havien estat els Catalans i que hi havia quatre alpinistes morts. De totes maneres, ens sobreposem a la situació i decidim que l'endemà atacarem el cim.

Així, doncs, el 3 d'octubre, les cordades d'atac surten del Camp Base en direcció al Camp 1 i després cap al Camp 2. A la tarda, la cordada de suport, s'atansa al Camp 1, i per mitjà del Walkie Talkie, ens assabentem que tots estan al seu lloc per iniciar, l'endemà, l'ascensió al cim.

El 4 d'octubre, després d'una nit molt freda, cap a les 7 del matí, quan el sol començava a treure el cap per l'horitzó, les cordades ja havien començat a pujar. S'iniciava, doncs, un dia ple de misteri. Des del Camp Base quasi bé no es divisava res per culpa dels espessos núvols que envoltaven el TUKUCHE, però això feia pensar que allà a dalt no faria vent i que donaria més seguretat a les cordades d'atac. Les hores trigaven a passar, però l'esperança era bona.

Per fi, a les 3 de la tarda, els transmissors ens anuncien que tres alpinistes han arribat al cim.

L'alegria, immensa, recorre els diversos camps. El Penedès i el Garraf reben la notícia a les poques hores, ja que, per sort, va ésser un dels dies amb bona comunicació. Així, doncs, primer objectiu aconseguit. El segon seria tornar tots sans i estalvis a casa nostra, com vàrem poder fer tres dies més tard, després de desmuntar tots els camps i de plantejar-nos un altre atac, però no hi havia prou temps.

El dia 13 d'Octubre aterrem al Prat, després del llarg viatge, amb la illusió de celebrar-ho amb tots els qui havien dipositat la seva confiança en nosaltres.

ANTONI CASTELLÓ

Aresta terminal de Tukucho.

Comentaris a l'expedició

Una expedició a l'Himalaia requereix tota una sèrie de preparatius de tipus econòmic, burocràtic, logístic, esportiu, d'intendència i també -mèdic, que difícilment ho entén la persona que no ho ha viscut de prop. Sobretot dut a terme per persones de diferents professions, que han d'esmerçar hores de lleure i son per endegar - tots aquests preparatius.

És possible que els precipitats i fàcils comentaris quant a dificultat dels objectius de les expedicions, vinguin donats pel desconeixement de les muntanyes d'alçada, el "no tocar de peus a terra" i per enlluernament d'extraordinàries proeses d'homes dedicats a temps complet a aquesta activitat. És a dir, la professionalització o semi-professionalització de l'alpinisme.

El Tukuche desde
el Camp Base .

L'HIMALAIA és un dels pocs llocs de la Terra on hi ha cims de més de 6000 m. Però és que, al contrari d'altres indrets, s'afegeix la dificultat d'arribar al peu de l'objectiu, que pels experts representa el 50 per 100 de la feina feta. (Burocràcia, enfermetats, llarga aproximació, oficial d'enllaç, destrucció dels camins pel monso, vagues dels portadors, etc.). Arribar al camp base és tot un èxit.

Elisabeth Hawlay, que coneixèrem a Katmandú, informa que de 56 expedicions presents al Nepal, 17 han aconseguit fer el cim, i que, de 435 alpinistes 11 han mort aquesta tardor. Això ha estat per la raó que no tots els alpinistes que hi han anat eren capaços de poder aconseguir amb èxit els seus objectius, sobretot per expedicions amb interès comercial, i pel mal temps que hi ha hagut, el qual ha provocat gran nombre d'allaus.

Aquesta expedició ha volgut ésser un repte per a superar tots aquests entrebancs i tenir la capacitat organitzativa necessària per a poder preparar-ne d'altres, amb la saba rejuvenida, de més envergadura.

Temps enrere, alpinistes comarcals havien estat cridats per formar part de grans expedicions, però no és fins ara que la gran comarca del Penedès s'ha incorporat, com ho havien fet prèviament altres comarques catalanes, a l'organització des de casa, d'expedicions a l'Himalaia.

És un èxit extensible a tota la comarca, perquè és composta exclusivament per membres dels nostres pobles, per l'apropament del teixit social de les entitats de la 3a. Veguera, i per la solidaritat rebuda per la gent. El diumenge 4 d'octubre, a les 15,30 h, tots aconseguíem el TUKUCHE-PEAK, de 6920 m, del Dhaolagiri, a través de tres membres de l'expedició.

Des d'aquest Butlletí, volem fer arribar l'agraïment a tots, i especialment a les ensenyances - d'alpinistes locals que ens han precedit, i a la nostra Entitat, que va ésser informada, tant verbalment com per escrit, en néixer aquesta idea més d'un any abans de la culminació.

JOSEP Mª JORBA

(Metge de l'expedició)

NURIA-ULL DE TER

UNA TRAVESSADA CLÀSSICA

Feia anys que aquesta zona no l'havíem trepitjada, però volíem perllongar un xic més la culminació de la Traversada del GR des de Montserrat al Puigmal. Havíem fixat la data pel 28 de juny però, evidentment, havíem d'ésser a Núria el dia abans. I així ens trobarem un dissabte a la tarda, un cop abandonat l'autocar, una bona colla cridanera i esvalotada que, després d'espargir-se per Ribes de Freser, posava peu damunt del cremallera.

Els qui feien el viatge per primera vegada es meravellaven d'aquells paisatges modelats per les impetuoses aigües del riu Freser, que baixen de Coma de Vaca, i que tot just davant les "Roques de tot lo Món", absorbeixen l'important cabal del riu Núria.

El Cremallera, vorejant les gorges i travessant túnels, després de guanyar el fort pendent, ens diposita a l'estació de Núria. Aquesta sí que la trobem renovada, així com els trens que ens han pujat, però el Santuari i la resta del panorama no ha canviat pas gaire. Es tard i quasi no ens queda llum per fer fotografies, a més, uns retalls de boira baixa ens amaguen successivament el llac, el Santuari i l'Ermida de Sant Gil. La soledat de la Vall, encoixinada dins la boira i coberta per un silenci espordidor, ens fa fruit de nou d'aquella sensació plàcida que només ens proporciona l'alta muntanya. Ja tornant

al Santuari, l'encís queda trencat per la sorollosa botzina del darrer Cremallera que davalla cap a Ribes de Freser. Ens reintegrem al grup per anar a sopar i a dormir aviat, puix l'endemà hi ha matines.

Un terrabastall pels passadissos, un obrir i tancar portes, crits i rialles, un glop de cafè amb llet, un raig d'aigua per treure'ns les lleganyes, recollida de motxilles i amunt!. De bon matí, mig adormits, ningú no diu res. En una llarga i feixuga fila passem de la Coma de Mulleres a la Coma de Nou Creus, mentre el sol ja illumina el cim del Puigmal, prometent-nos una jornada esplèndida.

Assolim el Coll i el cim de Nou Creus, a 2793 m, i mentre ens esperem per a reagrupar-nos, aprofitem per mossegar quatre ganyips.

Quan tot just el sol illumina la teulada del llunyà Santuari de Núria, abandonem el lloc en direcció a la propera Fossa del Gegant. A contrallum, més que veure'l, albirem l'altiva silueta del Pic de l'Infern, mentre continuem carenejant fins que ens plantem al Coll de Carançà. A una banda, l'extensa vall de Coma de Vaca; a l'altra, la vessant francesa que acull el Circ de Carançà, amb un grup d'estanys blau-verds, mig coberts pels blocs de glaç i les congestes de neu.

Llacs i Circ
de Carançà .

Deixem de costat el Pic de la Vaca per donar el tomb pel coll i passar a frec de la malmesa cabana de Tirapits, aixopluc desesperat que alguns muntanyencs han hagut de fer servir com a darrer recurs davant la tempesta de neu.

Aquí alguns companys opten per baixar cap al coll de la Marrana, pel camí que baixa per Aigols Podrits, ja que no els interessa enfilem-se a cap cim. Però el gruix de la comitiva decideix pujar al Pic de l'Infern. Tot suant la cansalada s'abaixa el cim i, finalment, una bona colla assolim els seus 2860 m. Un dia esplèndidament assolellat fa que la panoràmica sigui superba i que puguem divisar els cims més coneguts. Així, mentre per una banda s'enlaira l'immens Puigmal, ens queden darrera les muntanyes andorranes i el Puig Pedrós, i per l'altra, destaquen els cims que envolten l'altiu Carlit, tots ells tacats de neu de les darreres congestes així com el massís del Canigó, proper objectiu dels marxadors del GR. Ja més propers a nosaltres, els cims que assolirem més tard, el Fresser i el Bastiments, i més enllà, el Gra de Fajol i també el Fontlletera i el Balandrau, cims menors però també interessants per a retre'ls homenatge visual. Unes fotos, quatre galetes, firmar el llibre registre, empassar-se dues preses de xocolata, una explicació de la panoràmica, una darrera mirada a la creu de ferro i evacuem el cim on gairebé no hi cabem.

Sense deixar la carena passem per dalt del Pic del Fresser i, tot continuant, en un no res, ens trobem al Bastiments, de 2881 m, també conegut com Pic del Gegant. La panoràmica continua essent grandiosa, afegint-hi ara tot el Circ de Morens, la Coma Mitjana i la Coma de Bassibers i, més enllà, els esquelets metàl·lics de l'estació d'esquí Vallter 2000, aletargada pel període estival. L'estada al cim és curta i una ràpida davallada, entre llenques de tartera i feixes d'herbei, ens porta al Coll de la Marrana on retrobem part de la gent que ens havien deixat a Tirapits. Finalment, ens concentrem tot el grup per a descansar i també per a continuar baixant plegats cap a Ull de Ter. Tot passant, salutem de lluny els darrers vestigis del vell xalet del C.E.C., runes venerables i carregades d'història excursionista, abatudes pel pas inexorable del temps, del vent i de la neu.

Arribem al Refugi nou del CEC, on no som rebuts massa amablement, encara que podem entendre que no tenien capacitat per fer dinar per a una cinquantena de persones en aquell moment, però tampoc no atengueren la venda de refrescos, ni la utilització del serveis. Una mica decebuts, ens arriem camí avall fins a retrobar els autocars, aparcats en un dels parquings de l'estació d'esquí. Allà aprofitem un proper rierol per a remullar-nos i refrescar-nos, i un cop nets i polits ens plantem a Setcases.

Per dinar fem cap al nou establiment de Cal Tiranda, hereus o successors d'aquella vella i rònega fonda que ens acollia quan anàvem a Ull de Ter i on ens venien a obrir a la llum d'una espelma o amb un llum de carbur, en un temps en què als carrers de Setcases no trepitjàvem cap paviment, sinó una pudenta catifa de fems de vaca, adobats amb fang i neu. Com han canviat les coses!. Ara és ple de xalets residencials i també d'establiments que ofereixen els millors plaers gastronòmics de la contrada als híbrids però afamats ciutadans de paladar degradat per la cultura de l'hamburguesa i de la salsitxa de plàstic. Nosaltres, però, finalitzarem l'excursió davant d'una taula curulla de bon menjar, mentre recuperem les forces esmerçades en realitzar una de les travessades més agradables del nostre Pirineu.

Josep Blanes

El Pic de l'Infern desde la carena del Fresser .

LA MARXA FA TRENTA ANYS

La vida és un seguit d'esdeveniments, aniversaris i celebracions.

Aquest any s'escau la 30ª edició de la marxa social, un llarg camí quan ja comença a enfil·lar un terç de segle d'activitat col·lectiva excursionista. Aprofitant, doncs, aquesta data, farem un recull retrospectiu de com es va gestionar la Marxa.

Eren les darreries de l'any 1958, (l'Agrupació feia tres anys que existia oficialment).

S'havien organitzat campaments, aplecs, travessies i s'havia participat en curses intersocials. Però calia introduir una nova prova que fos diferent que tingués un futur intersocial i li donés un segell de personalitat pròpia, i que congregués en la cita anual, a més dels socis de l'Entitat, excursionistes d'arreu del Principat.

Vam pensar que això seria una de les activitats que podria donar-nos a conèixer en el món excursionista; una promoció eficaç i positiva per a l'Agrupació, gairebé desconeguda donada la seva recent creació, i que donaria més nom a Vilanova on -al contrari d'al tres importants ciutats de Catalunya on l'excursionisme ja estava desenvolupat des de principi de segle -solament hi havia hagut esporàdics assaigs a nivell associatiu abans de la Guerra Civil.

Essent membre de la Junta directiva en aquella època, havíem parlat més d'una vegada en les reunions setmanals de la idea d'organitzar una marxa. Costa, de tant en tant, enfil·lar el fil de la qüestió, entre indecisions, vaguetats, discrepàncies d'opinions vers la la viabilitat del projecte...

A darrers de novembre, i després d'haver-ho avaluat suficientment, sense deixar res a l'atzar, vaig penjar un gran cartell en el tauler d'anuncis del local social amb la següent inscripció: "Agrupación Excursionista Atalaya. I Marxa Social de Orientación por Montaña Organizada por la Sección de Montaña en conmemoración del III Aniversario de su Fundación. 15 de Febrero de 1959. Comarca del Garraf".

Quan es va veure el cartell amb la data i els detalls, hi va haver algun enrenou pel que semblava "insubordinació" pacífica, i va ser acollida amb escèptics pronòstics d'utopia. Però la idea podia ser factible i com que no suposava cap despesa que comportés risc de pèrdues en la feble economia

de l'entitat al marge d'uns quants fulls de paper, i sí en canvi, una prova experimental que podia esdevenir atractiva, l'afer va quedar en una comprensió expectativa. Va ser hora de posar-nos a la feina, el temps era just i només restaven tres mesos escassos per a la celebració.

El desembre es va fer la primera sortida per a reconèixer el terreny, i el lloc de la sortida el vam situar en un carrer asfaltat, prop del baixador de Castelldefels i de la carretera, on hi ha una gran pineda. Escorcollant carrers a mig urbanitzar i endinsant-nos per semi-pistes, es va passar per la masia del Poal. D'ací per viarany poc transitables (actualment una recent pedrera ha tallat part del camí), es començà a pujar pel llom de la serra i la Pleta del Cérvol. Ja en plena carena seguia per les estepàries i descarnades altiplanícies vers el Bassot de l'Arbre, Campgràs, Coll Sostrell i les conreades terres de Begues on finia.

En quatre sortides més, fetes el gener, quedà mesurada la distància, distribuïts els controls i calculat el temps.

En una d'aquestes sortides participà el matrimoni Julià-Castanyer, que potaven una neboteta. El temps era fred i ventós i per a protegir-la la vam posar dins d'una motxilla d'on només treia el cap i així vam poder seguir la travessa amb més facilitat.

Per amidar el trajecte encara no coneixíem l'ús de la roda, em refereixo a la roda conta-voltes. La tercera jornada, en Blanes i jo, proveïts d'una cinta de 25 m, vàrem començar a prendre la longitud. Portàvem la butxaca plena de còdols senyalitzats; el que caminava davant posava una pedra i el segon la recollia com a referència per iniciar la següent tirada de cinta, i així fins a sumar els 14.858 m des de la costa fins a Begues, on arribàrem quan ja fos quejava i el cotxe de línia de Gavà ja havia sortit i vam haver de practicar l'auto-stop.

La darrera anada la vaig endegar tot sol per enllestir els darrers detalls. El sistema de la marxa era un símil de la d'Orientació del C.E.Pirinaic. La dificultat era treure còpies de mapes, en aquest cas del Garraf, ja que el problema passava pel pressupost, que era inexistent, i les copiadors encara no les coneixíem.

Vaig optar per calcar en paper cli

xé el sector on transcorria la marxa. A casa d'en Blanes per evitar curiosos i servint-nos d'una vella multicopista que ens va prestar l'Agrupament d'Escoltes "Víctor Balaguer", començarem a copiar amb un dissolutiu d'esperit, aigua destil·lada, benzol i glicerina. Però a la primera dotzena d'exemplars ja començà a deteriorar-se el motlle i molts van sortir defectuosos. Amb la feinada que hi havia hagut!. Per fi, en la data prevista s'inicià la I Marxa Social d'Orientació. La participació fou de 16 equips; dos d'ells eren escoltes; el dia era bo i només va despistar-se un equip que va anar a sortir a la Vall de Joan. El darrer equip tingué per premi un bacallà. Alguns membres de la Secció Excursionista del Club Dinàmic de Barcelona varen participar com a controls, a més d'alguns socis de l'Entitat.

La primera experiència ja estava feta, malgrat no haver estat prou satisfactòria. Calia introduir una nova modalitat, senzilla, sense problemes de finançament que es diferenciés de les altres curses existents, i fou aleshores que se m'en va acudir una de molt simple: la descripció. Tal com l'entenen en les guies de muntanya que anomena els noms propis en l'itinerari. Però a la descripció hi havia d'afegir una innovació: solament es relatarien els accidents geogràfics, indicis naturals, la forma de les construccions, etc., sense mencionar la toponímia, cases, pobles que figuressin en el trajecte de la cursa. El marxador hauria de posar en certs sectors una bona dosi d'atenció per a no quedar desconnectat del full de ruta envers el terreny. En els trams més dubtosos, uns senyals de pintura ajudarien en l'orientació. Els fulls de descripció portarien, al final la mitjana quilomètrica a seguir, la neutralització i si hi hauria aigua o no. Dits fulls es donarien a cada control per poder seguir fins al següent.

Tenint en compte que sense un bon equip de treball no es pot escometre cap empresa que doni bons resultats, des de les primeres marxas, dos organitzadors de cabdal importància, Josep Blanes i Antoni Penna, van contribuir amb dedicació i perseverància a formar un equip compenetrat i donar un impuls d'estabilitat al llançament anual de la marxa.

Quasi sempre la creació d'una activitat no porta gaire esforç; el més difícil és que es perllongui.

Aquesta nova modalitat es va posar en pràctica el 6 de març de 1960, en la II Marxa Social i I de Regularitat per Descripció. Hi participaren 25 equips, alguns d'altres entitats, i la sortida i arribada era al local social, al carrer de Sant Pau, 27 baixos, i ha estat la cursa més llarga fins ara; passava de 25 km.

Un incident que serviria d'experiència va ser quan els marxadors arribaren als voltants de la masia de La Creu cercant un paller que s'especificava a la descripció; aquest era un punt de referència per enfilar un senderó que davallava a la Font d'Horta. Doncs bé, el paller havia desaparegut i els equip anaven i venien com un eixam que li han pres el rusc. Els masovers, pocs dies abans l'havien tret. Des de llavors, tots els punts d'orientació, es va mirar que fossin el més inamovibles possible.

D'anècdotes n'hi ha a dojo: ja cercant l'Hostal del Ganxo, que no localitzàvem al mapa en la III Cursa, o bé en la IV, el Santacana, baixant per un pendís del Garraf, obrint-se pas amb un matxet de la botiga per netejar un corriol ple de bardissa. En la V va caure quasi tot el dia un plugim que a estones s'intensificava i esborrava la tinta dels fulls; i a dalt del Puig de l'Àliga es donava un plànol de volta d'horitzó per a identificar contrades llunyanes; i el que més es va poder veure va ser el Pouet de la Vall. La VI on la neu caiguda el dia abans havia esborrat molts corriols i senyals. Era la primera marxa en què la descripció dels fulls s'havia imprès. La IX va ser la més allunyada fins aleshores, Querol-Sant Magí-Esblada, i per primera vegada en Pere Camarós va fer un mapa esquemàtic complementari que s'entregava en finalitzar la marxa. En els preparatius de la X, en Pere Molins ens va dur en un camió; a la cabina, només hi cabíem dos i els altres eren a dins del remolc, tapats amb una lona per a passar desapercebuts. La XVI fou també la I Intersocial d'Orientació i Regularitat per Descripció. S'escrigué en català i amb un mapa adjunt. L'Hel·leni Marquès va fer les diligències perquè la prova fos inclosa en el calendari oficial de competicions de la Delegació Catalana de Muntanyisme. Des de la Junta presidida per en Tomàs Muela i totes les que l'han succeïda, s'ha potenciat el desenvolupament de la cursa.

Els esforçats controls que coo-

peraren al començament: R.Falcó, R.Caba A.Caba, LL.Domingo, membres de la Secció fotogràfica del Museu, P.Coral, M. Harris, F.Bernad, I.Llaveries, J.Gudín J.Vidal, F.Alvarez, O.Masip, A.Ferrer, M.Prats, R.Loza, A.Mañé, X.Capdet, J.Sivill, C.Masana, X.Salleres, J.Alegret, A.Ferret, J.Claveria, F.Cañabate.

Als anys 70, J.Julià, LL.Daviu, J.Ferrer i Blanca Forgas donaven una nova embranzida.

Es una llarga llista que es va relllevant i pot quedar algú, sense voler-ho, exclòs. Però si un dia, i no és cap idea descabdellada, es fes una edició de l'únic sistema de marxa que es pot relligar en un llibre, seria una ocasió de fer un treball exhaustiu en què tot-hom, dades tècniques, etc. hi estès com prè.

Capítol a part és en Joan Virella, que engega una segona etapa, molt important per la seva llarga trajectòria, pràcticament vint anys de col·laboració i després de plena responsabilitat en l'organització,

Amb moltes caminades a l'esquena i com a bon coneixedor i historiador del Penedès, ha dut una tasca d'acurada perfecció que ha merescut els elogis dels marxadors d'ací i d'allà per les seves ressenyes històriques i comarcals.

Enguany, Vicenç Carbonell pren la torxa de capdavanter en els maldecaps de la nostra Marxa.

Però els autèntics protagonistes són els marxadors, que suportant soleiades, pluges i ventades i, si més no, alguna errada tècnica, ells han estat fidels en la caminada anyal.

Sense deixar-nos de retre un homenatge íntim als que ja no hi són, ja que tots plegats han contribuït a con-viure i a divulgar les belles i, molt sovint, desconegudes contrades de la nostra terra.

Antoni Ordovás

(febrer de 1988)

BASQUET TALAIA

Fent una breu exposició de com està l'equip, podem dir que enguany, dintre de les nostres possibilitats, anem bé, potser no tan bé com nosaltres voldríem -que seria fer el mateix de l'any passat i tornar a guanyar la Lliga- però, donat que això ja no pot ser, estem lluitant per quedar dintre dels 5 primers classificats, tal com en aquests moments estem, i intentarem seguir-hi encara que no serà fàcil.

.....

També us informem que la nostra intenció és crear una nova Secció dintre de l'A.E.Talaia, si la Junta ens recolza i la propera Assemblea ho aprova.

RESULTATS D'AQUESTA LLIGA

1ª VOLTA

Talaia	69	-	Meca-Ràpid	26
Llebetx	48	-	Talaia	34
Talaia	69	-	Naismith	60
Maranata	37	-	Talaia	47
Talaia	53	-	Sitges	54
Roquetes	71	-	Talaia	55
Talaia	66	-	Providències	30
Màgic Club	52	-	Talaia	102
Talaia	61	-	Franciscans	29
Dansaires	74	-	Talaia	41
Talaia	67	-	Ribes	59
A.E.Garraf	71	-	Talaia	48

2ª VOLTA

Meca-Ràpid	51	-	Talaia	57
Talaia	51	-	Llebetx	85
Naismith	48	-	Talaia	64

PUNTS A FAVOR : 884

PUNTS EN CONTRA: 795

ESQUÍ TURÍSTIC: UNA ACTIVITAT D'ELIT SOCIAL O UNA POSSIBILITAT D'ESBARJO A NIVELL DE TOTHOM?

Són innumbrables les vegades que en una xerrada amb amics o en una rotllana de conversa, el tema de la carestia de l'esquí haurà sortit a conte. Frases com: "No hi pot anar tothom", "L'equipament és molt car", o d'altres com: "Ja m'ha passat l'edat per a provar-ho", "per anar tot el dia per terra no cal anar-hi"...

Sí, amb aquestes quatre frases podríem resumir els detractors generals de l'esquí. També podríem trobar crítiques de tipus més tècnic, com és ara, que l'esquí turístic no és veritablement una activitat esportiva, o que no és gaire creativa o productora de satisfaccions que altres activitats, dites més muntanyenques, poden donar.

La nostra opinió, i d'alguna manera la idea bàsica que mou any rere any la Secció d'Esquí d'aquesta entitat, és donar contestació a aquestes afirmacions que, naturalment, respectem com a personals que són, però que considerem precipitades i del tot equivocades.

L'esquí turístic o de pista, fa 10 o 15 anys, estava veritablement reservat a dos tipus de gent: els que tenien una posició econòmica que els permetia afrontar les despeses que aquest esport presentava, i els que tenien -malgrat les dificultats- la inquietud de practicar l'esport blanc. (Aquests, molt pocs).

Però això no és una sorpresa. El mateix succeïa amb el tennis, amb el motociclisme, automobilisme, esquí nàutic o tants d'altres esports que requeries un equip costós i la impossibilitat de practicar-lo si no era anant a determinats punts llunyans que implicaven transports i estades.

Sortosament això ja no és així. Avui dia quasi tothom pot practicar, o si més no provar, la gran majoria dels esports que existeixen, i una clara mostra d'això és en sí la nostra existència i l'existència de tantes i tantes seccions i clubs que es dediquen a engagar activitats d'esquí de pista i petites competicions socials i locals.

L'esquí de pista, avui per avui, és un esport popular; quatre amics, un cotxe, quatre anoraks, es va a llogar el material i, per molt poca quantitat de diners, pots provar si t'interessa o no.

Està clar que si vols anar un cap de setmana a unes pistes llunyanes, amb estada d'hotel i el preu dels forfaits (tiquet pels remuntadors mecànics de les pistes) la cosa pot pujar una mica de preu, però un preu que, examinat partida per partida i tenint en compte que et "porten" i et "tornen" té, en definitiva, un cost raonable.

Però, encara ens quedaria el preu de l'equip. L'equip es pot llogar o comprar una de les innumbrables combinacions que existeixen al mercat i que poden oscil·lar entre 16.000 i 160.000 pessetes, amb la qual cosa veiem que una gamma mitja d'esquí pot costar igual que moltes raquetes de tennis i com no molt menys que la majoria de bicicletes que molts de nosaltres tenim en algun racó de casa. I no parlem dels que a més tinguin la sort de disposar de moto, planxa de "surf" o d'altres equipaments esportius.

Però, a més, i deixant de banda la qüestió estrictament material, les sensacions que pot produir l'esquí són veritablement inigualables, i nosaltres pensem que tothom ha de provar-les, que tothom ha de gaudir de la relaxant bellesa i benestar que dona baixar una pista acabada de trepitjar, a les 10 d'un matí assolellat, amb una temperatura ambient de -4 o -5 graus, deixant que els esquís busquin el seu camí dirigint-los amb suaus inclinacions del cos o les cames.

No deixeu de provar-ho. SKI-TALAIA facilitarà aquest intent amb monitors i amb el muntatge i organització de sortides a un ampli ventall de pistes.

APUNTA'T-HI! HI HA GENT FERMA!

SKI - TALAIA
(Secció Esquí)

GEAM

RESUM D'ACTIVITATS

- Paret de la Talaia: 8 escalades diverses
 - Can Ximet : 11 escalades diverses
 - La Riba : 12 escalades diverses
 - Siurana : 4 escalades diverses
 - Montsec d'Ares:
 - * Paret d'Esquassiss : "Via ¿?"
 - * Roca dels Arcs : "Via Rampes Invertides"
 - * Terradets : "Encadenament Supertramp-C.A.D.E.- Reina Puig"
 - Pirineu :
 - * Vallter : "Pic de l'Infern"
 - Paret de la Talaia: 18 escalades diverses
 - Penyes de Can Mercer: 5 escalades diverses
 - La Facu : 15 escalades diverses
 - Montserrat:
 - * La Mòmia : "Via Brown Sugar"
 - * Trinitats : "Via Malos Rollos"
 - "Via Caca de Vaca"
 - * Serrat del Moro : "Via del Rosso"
 - Serra del Cadí : "Canal de l'Ordiguer"
 - Campament d'hivern :
 - * Serra del Cadí :
- Canals "Cristall", "Ordiguer", "Estana", "Sabat"
- Montsec d'Ares :
 - * Roca Regina : "Via Gali Molero"
 - * Terradets : "Via C.A.D.E."

CURSET D'INICIACIÓ A L'ESCALADA EN ROCA

El GEAM organitza pel mes de maig un curset d'iniciació a l'escalada en roca que constarà de 3 classes teòriques i 3 sortides pràctiques:

5 de maig: Inauguració. Teoria: Material i equip.

7-8 de maig: Sortida a Agulles (Montserrat).

12 de maig: Teoria: Progressió i diferents tipus d'escalada.

14-15 de maig: Sortida a Castellfollit de la Roca.

19 de maig: Teoria: Socorrisme de Muntanya.

21-22 de maig: Sortida al Pedraforca.

26 de maig: Clausura.

El preu d'inscripció serà mínim i les places són limitades.

Per a més informació i inscripcions: dijous de 8 a 9 del vespre, a la Secció del G.E.A.M. de la Talaia.

*** *****

Grup participant del GEAM , al Campament d'hivern al Cadí.

Campament d'hivern al Cadí

En aquest escrit intentarem fer un resum a grans trets del que va ser el Campament d'Hivern del G.E.A.M. realitzat els passats dies 5 i 6 de març, a la cara nord del Cadí. El campament per a alguns ja va començar el divendres, dia 4, per tal d'aprofitar millor el dissabte. Tal com anàvem arribant a Estana passàvem per la tasca Cadí, lloc molt recomenable si mai es visita aquest poblet. Després d'aquesta visita de rigor ens carregàrem les motxilles a l'esquena i començàrem a caminar; caminant durant una hora per terra i glaç arribàrem al Prat del Cadí, on havia de tenir lloc el campament. Aquest pla és de fet com un camp de futbol "penjat" d'aquesta accidentada serralada, d'on es pot contemplar tota la seva cara nord.

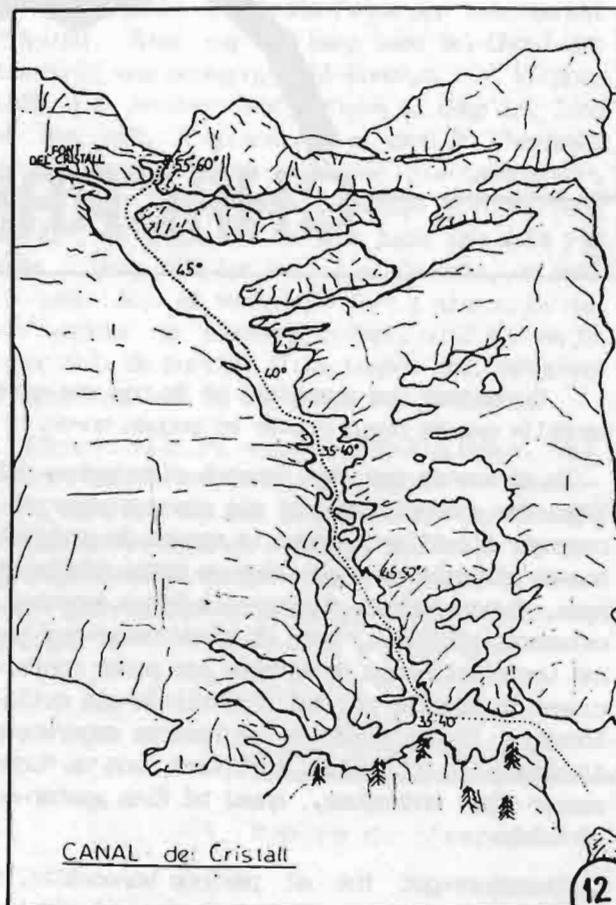
El dissabte, amb un temps excel·lent, va ser el dia que es va fer més activitat. Durant tot el dia a la cara nord del Cadí es veien cordades participant en el campament. Així doncs, durant el dissabte es realitzaren les següents canals:

"Estana"
"Cristall"
"Ordiguer"

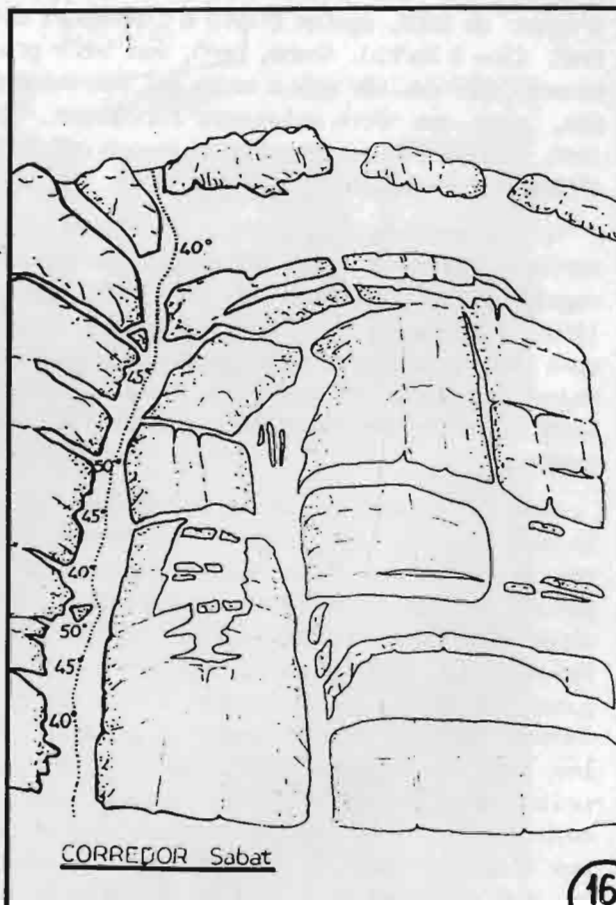
També cal destacar el descens amb esquís de la canal del "Cristall" per un membre del nostre grup.

Va arribar el vespre i, al mateix temps, l'hora de fer el cremat i petar la xerrada.

El diumenge no va ser tan actiu, així i tot es realitzaren la canal de l'Ordiguer i el corredor Sabat. Al migdia estàvem tots a Estana fent la cervesa de rigor a la tasca Cadí i al cap d'una estona dinàvem a Sant Corneli. Cal agrair la participació i el companyerisme a les 25 persones que hi varen participar.

CANAL del Cristall

CORREDOR Sabat

expedició a.e. talaia villanova als andes

CHACRARAJU '87

Organitzar una expedició no és pas una cosa senzilla que es pugui muntar en poques hores.

En el nostre cas, tot començà el setembre del 1986. Des d'aquell moment, els nostres caps van començar a rutllar buscant la manera de guanyar-nos la simpatia en algun lloc on poder treure diners. Visita darrera visita, als bancs, empreses, estaments públics... però no sense haver-nos tan cat uns quants caps de setmana per poder confeccionar un dossier per tal d'oferir-lo als col·laboradors. Un cop perdudes les nostres esperances d'aconseguir el capital suficient, ens va tocar rascar les butxaques, quasi bé fins gastar-ne el folro.

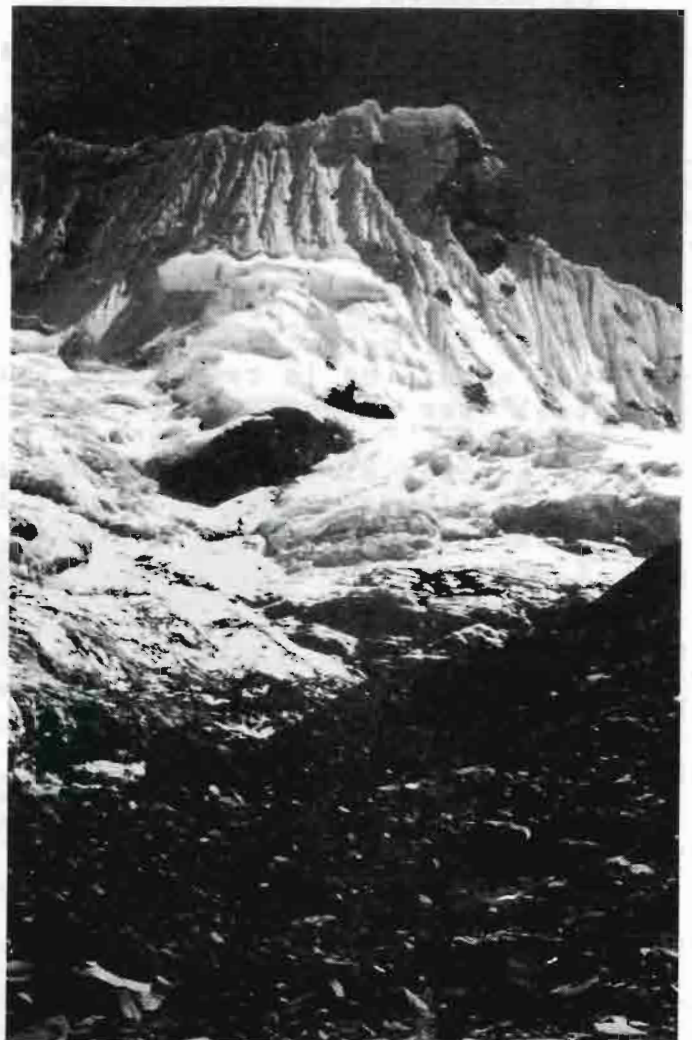
Transcorregut tot el període burocràtic, i deixant tots els problemes enrere, el dia 1r. d'agost de 1987, agafem l'avió a l'aeroport del Prat fins a Madrid. Abans, però, vam tenir problemes amb la càrrega a causa del seu volum i pes, cosa que vàrem solucionar ràpidament, tot fent entrega d'unes butlletes emeses pel Banc d'Espanya als empleats de la companyia.

Un cop arribats a la capital del "Regne", per variar, tornem a tenir problemes, que aquesta vegada es van solucionar amb quatre cops de telèfon i un petit intercanvi d'opinions. Finalment aconseguim endinsar-nos a les gorges del majestuós ocell de ferro, que d'una volada ens portà a les tan sonniades Amèriques dels nostres avantpassats.

Perú, país amb no pocs problemes, ens rep a la seva capital, Lima. Allà ens esperava el nostre contacte, en Jordi Martel, amb un vehicle per a la càrrega i un altre per a nosaltres. Creuàrem pel barri del Callao, lloc on comencem a fer-nos una idea més real d'on ens hem anat a posar. Un seguit de personatges d'allò més pintorescs, amb uns vehicles esgavellats, fan sonar les botzines a través d'uns carrers bruts, atapeïts, quantitat de tricicles carregats amb les seves parades de fruita, nanos amb les seves caixes de netejar sabates, i un escampall de diaris en una cantonada per tal de vendre la premsa

sensacionalista i política, barraques o una simple taula on es pot assaborir el refresc popular anomenat "Inkakola". I val a dir que s'ha de tenir un estómac ben preparat per poder acabar-se una ampolleta d'aquella substància grogosa...

Deixem Lima i enfilem cap a la Panamèrican. Amb un traçat ple de clots i obstacles, ens hem de carregar de paciència per a recórrer aquests 480 km que separen Lim de Huaraz. Amb tot, el viatge és prou entretingut i ens dóna l'ocasió de fer els primers contactes amb la població, que tan sols en veure una furgoneta plena de tu-

El cim inferior del Chacaraju.

ristes i al crit de "gringos", ens envolten els vehicles amb la intenció de ser els primers en demanar-nos qualsevol cosa: bolígrafs, diners, etc. Per fi, després de 13 hores de viatge, arribem a Huaraz.

Acompanyats d'una suau pluja, el Jordi i els conductors ens porten a sopar. El local és immens. De la cuina ens arriba una forta olor, entre molesta i repugnant; ens serveixen un plat combinat que té el mateix gust que l'olor que ens envolta.

Passem tres dies en aquest poble per tal de preparar els queviures, estris de cuina i, en definitiva, tot el que ens cal per a instal·lar el camp base. Passats aquests dies, marxem cap al Parc del Huescaran i, després de vorejar les llacunes de Lauganuco, arribem amb els vehicles a Cebolla Pampa. Aquí muntem la tenda-menjador i a la tarda pugem fins el punt on instal·larem el camp base per conèixer l'aproximació i fer una mica d'aclimatació. Al matí següent, preparem les cavalleries en dos viatges, ja que les càrregues són nombroses. En el primer viatge són necessaris dos rucs i en el segon solament vuit.

Una vegada instal·lat el camp, preparem el dia següent de descans i recuperació, ja que l'alçada comença a fer els seus efectes; som a 4800 m, aprofitem per estudiar la paret i la ruta que hem de seguir; la paret presenta un estat no massa estable. A la tarda, es preparen les càrregues perquè l'endemà hem de pujar un dipòsit de material; decidim les pujades i finalment anem

a instal·lar el camp d'alçada i després s'intenta l'aproximació. Les condicions segueixen essent nefastes; les neus de la paret s'arrien com si es tractés de farina. Per fi, decidim deixar la gesta per a una altra ocasió. Això no obstant, ens traslladem a Cebolla Pampa per intentar el Chopical. Anem cap al camp base del Chopi amb dos rucs; ens acompanyen el Pompeyo i el Víctor. Així que arribem ens dirigim al camp 1r, lloc on fem nit, i marxem cap al camp 2n l'endemà, amb la intenció d'atacar el cim directament aprofitant que la nostra aclimatació és bona, però amb tot, el temps ens torna a jugar una mala passada i en intentar sortir a l'aresta, on està el camp 2n, el vent bufa fort i aixeca la neu amb estels de bastants metres, així que es fa impossible de sortir, i una vegada més, retornem al camp base amb la cua entre les cames.

Tornem una altra vegada a Cebolla Pampa. Aqueixa nit canvia la lluna i els nadius ens anunciaven l'arribada del mal temps. I així és. L'endemà el cel es comença a cobrir de núvols. De manera que decidim tornar a Huaraz, pagar el material que havíem utilitzat i anar novament cap a Lima.

Josep Anton Massana

Membre de l'expedició

Notícies i Comentaris

L'AUTOPISTA DEL GARRAF I LA RAMBLA DE VILANOVA

Aquelles manifestacions de "Salvem el Garraf" sembla que han passat a la història. Els grups - ecologistes-unidireccionals, després de la catàstrofe de Txernòbil han desaparegut, i els de bona fe se sentiren manipulats i també han fet mutis.

Quan semblava que la política de carreteres - de la Generalitat havia d'encaminar-se a eixamplar i a millorar el traçat de la carretera de - les Costes, ens surten amb un projecte d'autopista (de peatge, naturalment), que envia a can Pistraus un bon sector del Massís prou malmès per incendis i pedreres.

Amb la Rambla vilanovina ha passat quasi el mateix. Es presenta un projecte de reforma en què colpeix fortament el canvi de l'arbreda. Els plàtans centenaris serien arrancats per substituir - los per palmeres. Alguns maliciosos diuen que aquestes són de fulla perenne i no donen feina de recollida de pàmols ni pilotes, fet que pot reduir el personal de neteja. Altres diuen que formen part d'una consigna política, ja que junt amb les marquesines de volta de canó, les esferes de pedra i les "xinxetes" de paviment, són peculiars d'alguns municipis curiosament coincidents en la militància dels responsables.

NOVES MODALITATS EN ELS ESPORTS DE MUNTANYA

Bé, de muntanya és un dir, ja que, per exemple, el "boulder" o escalada en blocs o parets rugoses és un esport que sol practicar-se a la ciutat. Recordem de fa ja bastants anys, que un grup de consocis pretengué escalar el campanar de Vilanova. Eren uns precursors d'aquesta modalitat que ara fa furor.

El "parapent" o paracaigudes de pendent, actualment encara resulta prohibitiu per a moltes butxaques pel seu cost. Té una forma rectangular i pot dirigir-se a voluntat per aterrar on convingui. Substitueix amb avantatge l'ala delta, ja que pot portar-se plegat en una motxilla. És molt pràctic per als que "fan" un cim i poden estalviar-se l'esforç de "desfer-lo".

El "ponting" és més baratet, i sols cal utilitzar una corda de poliamida de 10 ó 11 mil·límetres, uns bons mosquetons i un arnès. Aleshores cal cercar un pont o viaducte d'amples arcades i bona altura i deixar-se caure en un trajecte parabòlic i finir en un pendulat com més a prop de la terra o de l'aigua millor, ja que resulta més fascinant i perillós. Ens recomanen un pont per sobre el Francolí. Qui s'hi apunta?

NOU MAPA DE VILANOVA

Pel "Instituto Geográfico Nacional" s'ha publicat un mapa de Vilanova i la Geltrú a escala 1 : 25.000. Per ara és l'únic del full 447 de l'antic "Instituto Geográfico y Catastral", que eren a 1:50.000. En quedar augmentada l'escala, l'esmentat full queda subdividit en quatre sectors: l'Arboç, Sant Pere de Ribes, el Vendrell i Vilanova i la Geltrú. Com hem dit, s'ha editat solament aquest darrer mapa, que comprèn, per la part del litoral, des de la Tèrmica fins a la Punta de Sitges, i per la part de muntanya, des de Rocacrespa fins a Vallpineda.

Un dels detalls que s'agraeix més és la correcció toponímica, que pot qualificar-se de perfecta, fet que no deixa de sorprendre en una obra realitzada a Madrid. Si bé el mapa és datat el 1986, creiem que deu correspondre a la situació d'uns tres anys abans, ja que no hi figura la nova variant de carretera. En canvi, hi són les barriades dels Sis Camins i la Collada, que no hem vist mai als plànols urbans editats fins a la data.

CIGARRETS MASSA CARS

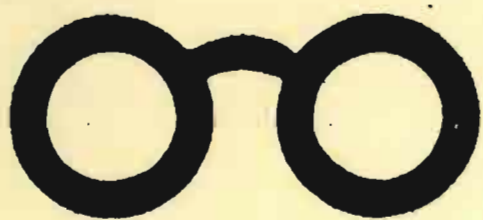
Ja fa algun temps, previnguérem els consocis que una costellada o arròs als defores els podia costar un ull de la cara, i que es fessin addictes a l'entrepà.

La qüestió va empitjorant. Ara no tan sols se la poden carregar els tripaïres, sinó també els fumadors. Encendre un cigarret dins d'un bosc els pot costar una multa de cinc milions. A la prohibició de fumar en llocs públics, s'afageix la de fer-ho a l'aire lliure, però en zona forestal. S'hauran de passar als caramels de menta.

PARC NATURAL DEL GARRAF

L'Ajuntament de Sitges ha donat ordres de paralitzar la construcció d'un nou camí d'accés a una zona que queda fora dels límits d'explotació autoritzats a l'Empresa EACSA que es dedica a l'extracció de pedra en el sector de la Ginesta. La urbanització el Rat Penat hi queda molt a prop i els seus veïns es queixen de les barrinades que els esquerden les parets de les cases.

Per altra banda s'ha rumorejat darrerament que hi havia el projecte de construcció d'uns - grans estudis cinematogràfics a Vallcarca, per quan marxïn els cimentaires. A més es diu que el projecte de l'autopista prospera. Serà real algun dia el Parc de Garraf?

ÒPTICA ORTIZ

RELOTGERIA - JOIERIA

Caputxins, 19
Telèfon 893 05 63
08800 Vilanova i la Geltrú

CONSTRUCCIONS ALBERT CONTRERAS, S.A.

Avgda. de Cubelles, 28, baixos
Telèf. 815 31 69
08800 VILANOVA I LA GELTRÚ

Setmana Cultural de Sant Jordi

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA TALAIA

Dia 21, dijous, a les 8 del vespre, al local social presentació de l'Audiovisual

Expedició Chacaraju 87 (Andes del Perú)

a càrrec dels membres de l'expedició

G.E.A.M.

Dia 22, divendres, a les 8 del vespre, al local social inauguració d'una

Exposició de Còmics

realitzats per 4 alumnes de l'Institut Manuel de Cabanyes, acompanyada d'un
audiovisual d'una durada de 20 minuts aproximadament

A dos quarts d'onze de la nit, a la Capella de Sant Sebastià

Concert a càrrec dels Cantaires de la U.E.C.

(repertori de Cançons de Muntanya)

Dia 23 (Sant Jordi), dissabte, a les 8 del vespre, al local social
Audiovisual xerrada sobre el tema

Visió Paisatgística de la Segarra

a càrrec de

Joan Tort

Dia 24, diumenge, a dos quarts de deu del matí, a la Masia Cabanyes

El nostre excursionisme, debat obert

Al migdia dinar de germanor

NOTES: Inscripcions per al dinar de diumenge al local, dimecres i divendres de 8 a 10
del vespre.

